R. 1921.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 19. 31 sierpnia 1921 r.

TREŚĆ:

Ustawa

z dnia 29 lipca 1921 roku

w przedmiocie przeznaczenia terenów za cytadelą oraz pasa ziemi wzdłuż ulicy Górnej w Warszawie pod budowę domów.

Art. 1. Celem ułatwienia zabudowy miasta stołecznego Warszawy z gruntów, do państwa należących, przeznacza się pod budowę domów mieszkalnych tereny, za cytadelą położone, przestrzeni 76 hektarów 5640 metrów kwadratowych oraz pas ziemi wzdłuż ulicy Górnej na jej spadku przestrzeni około 6845 metrów kwadratowych.

Art. 2. Przeznaczone pod budowę domów tereny za cytadelą graniczą: od północy z Wisłą i gruntami Marymontu, od wschodu z projektowaną ulicą Skarbową i gruntami cytadeli, od zachodu z gruntami wojskowemi, wreszcie od południa z terenami państwowemi, zaś pas ziemi przy ulicy Górnej ciągnie się od domu № 5917 w dół do projektowanej nowej ulicy i posiada głębokości 30, a długości 228 metrów.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z zarządem miasta stoł. Warszawy do ustalenia planu zabudowy wymienionych w poprzednich artykułach terenów za cytadelą, z wyłączeniem odpowiednich przestrzeni pod ulice i place oraz dla instytucyj użyteczności publicznej, jak również do ustalenia planu zabudowy pasa ziemi wzdłuż ulicy Górnej.

Nie należą do terenów, za cytadelą pod budowę przeznaczonych, tereny przylegające, na których wznosi się i które otaczają fort Norberta.

Art. 4. Przestrzenie, przeznaczone pod ulice i place oraz na pomieszczenie instytucyj użyteczności publicznej, będą oddane gminie miasta Warszawy do dyspozycji gminy, bezpłatnie.

Art. 5. Co się tyczy terenów i parcel, na których mają być wznoszone domy mieszkalne, upoważnia się Rząd, a w szczególności Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i z Ministrem Skarbu, do sprzedawania tych terenów i parcel czy to na własność, czy pod tytułem wieczystej dzierżawy, z wolnej ręki, bez odbywania licytacji, albo w drodze licytacji, wedle uznania tychże ministrów, częściami lub kawałkami i za ceny, ustalane również wedle uznania tychże ministrów spółdzielczym stowarzyszeniom budowlanym, a przedewszystkiem spółdzielczemu stowarzyszeniu mieszkaniowemu urzędników państwowych oraz stowarzyszeniom urzędników komunalnych i prywatnych, kooperatywom budowlanym robotniczym i spółdzielniom budowlanym.

O ile przelew będzie dokonany pod formą wieczystej dzierżawy, pobrać należy odpowiednią sumę tytułem wkupnego i ustalić odpowiedni czynsz wieczysty, jak również inne warunki, o ile można, zbliżone do praktykowanych na terenie b. Królestwa Polskiego zasad wieczystej dzierżawy.

Art. 6. Nadając nabywcom prawo zakładania ksiąg hipotecznych czy to dla nabywanej przez nich całej przestrzeni, czy dla pojedyńczych parcel, zastrzedz należy, że tereny te są przeznaczone na budowę domów mieszkalnych.

Art. 7. Po dokonanej sprzedaży dalszy obrót temi gruntami pozostaje pod kontrolą Rządu.

W razie sprzedaży tych gruntów lub pojedyńczych części Skarbowi przysługiwać będzie prawo pierwokupu; bez zezwolenia Skarbu żadna aljenacja i żaden dalszy przelew miejsca mieć nie może.

Art. 8. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrom Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, oraz Robót Publicznych.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trampczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
w. z. *Weinfeld*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Robót Publicznych:
G. Narutowicz

(Dz. Ust. № 69 z dn. 20.VIII poz. 448).

Ustawa

z dnia 30 lipca 1921 r.

o uzupełnieniu art. 40 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r. zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 73, poz. 497).

Art. 1. W artykule 40 Ustawy Konstytucyjnej z dn. 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego, po ustępie drugim wstawia się ustęp trzeci w brzmieniu następującem: „Wojewoda w porozumieniu z tymczasową Radą Wojewódzką będzie miał do czasu zebrania się Sejmu Śląskiego władzę ustawodawczą w zakresie, zastrzeżonym dla ustawodawstwa śląskiego, i w wypadkach, wymagających koniecznie niezwłocznego ustawodawczego uregulowania. Wydane na tej podstawie dekrety z mocą ustawy tracą swoją moc, o ile ich nie zatwierdzi Sejm Śląski, któremu muszą być na pierwszem posiedzeniu do zatwierdzenia przedłożone".

Art. 2. Jako ostatni ustęp artyłu 40 wstawia się zdanie następujące: „Aż do ukonstytuowania się Rady Wojewódzkiej kompetencje jej, z wyjątkiem kompetencyj, określonych w art. 9 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920 r., wykonywać będzie Tymczasowa Rada Wojewódzka".

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a wykonanie jej powierza się Prezydentowi Ministrów.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

(Dziennik Ustaw № 69 z dn. 20.VIII. 1921 r. poz. 449).

Ustawa Emerytalna

funkcjonarjuszów państwowych

z dnia 28 lipca 1921 r.

ROZDZIAŁ I.

Art. 1. Funkcjonarjusze państwowi na starość lub w razie niezdolności do służby, tudzież wdowy i sieroty po nich otrzymują zaopatrzenie emerytalne wedle zasad niniejszej ustawy.

Art. 2. Funkcjonarjuszami państwowymi w rozumieniu ustawy niniejszej są: urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze państwowi, pracownicy kolei państwowych, wyżsi i niżsi funkcjonarjusze policji państwowej, profesorowie i inni wykładający i pomocnicy naukowi w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele i dyrektorowie państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand, wizytatorowie szkół, nauczyciele publicznych szkół powszechnych, inspektorowie szkolni i zastępcy inspektorów szkolnych, nauczyciele, dyrektorowie, instruktorowie państwowych szkół zawodowych oraz seminarjów dla nauczycieli szkół za-

wodowych, tudzież sędziowie, prokuratorowie (wymiar sprawiedliwości) i aplikanci sądowi, z wyłączeniem niezawodowych sędziów pokoju w byłym zaborze rosyjskim i pruskim, pełniących swe czynności ubocznie.

ROZDZIAŁ II.

Zaopatrzenie funkcjonarjuszów państwowych.

Art. 3. Funkcjonarjusz państwowy, mianowany na stałe, zgodnie z przepisami ustawy o państwowej służbie cywilnej, otrzymuje dożywotnie uposażenie emerytalne po upływie co najmniej dziesięciu lat służby państwowej, o ile, z powodu trwałej niezdolności do dalszego pełnienia obowiązków służbowych, przechodzi na emeryturę.

Prawo to przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu już po pięciu latach służby państwowej, o ile stał się trwale niezdolny do pełnienia obowiązków służbowych z powodu choroby lub kalectwa, nabytych bez własnej umyślnej winy po wstąpieniu do służby państwowej.

Prawo to przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu bez względu na liczbę lat służby, jeśli stał się do niej niezdolny wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 4. Funkcjonarjuszowi państwowemu, który stał się niezdolny do służby wskutek paraliżu, utraty wzroku, pomieszania zmysłów lub gruźlicy, dolicza się przy wymiarze uposażenia emerytalnego, w granicach art. 14 niniejszej ustawy, dziesięć lat do czasu służby, podlegającego normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej.

Taki sam okres czasu dolicza się funkcjonarjuszowi państwowemu, który stał się niezdolny do służby wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych.

Funkcjonarjuszowi państwowemu, który wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, utracił zdolność do pracy zarobkowej, może właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministrem Skarbu przyznać uposażenie emerytalne w wyższym od normalnego wymiarze, aż do pełnej wysokości uposażenia w służbie czynnej (art. 14), będącego podstawą do obliczenia uposażenia emerytalnego.

Praktykantów w takich samych wypadkach traktuje się na równi z funkcjonarjuszami państwowymi, mianowanymi na stałe.

Art. 5. Funkcjonarjusz państwowy, który przed uzyskaniem prawa do emerytury (art. 3 i 4) opuszcza służbę nie z powodu wydalenia lub dobrowolnego wystąpienia ze służby, otrzymuje jednorazowe wynagrodzenie, które wynosi za czas służby od lat dwóch do pięciu — jednoroczne, a za czas służby ponad pięć lat — dwuletnie ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej (płaca zasadnicza ze wszystkiemi dodatkami, z wyjątkiem dodatków reprezentacyjnych i funkcyjnych).

Art. 6. Przeniesienie na emeryturę następuje na prośbę funkcjonarjusza państwowego:

a) bez względu na wiek, jeżeli funkcjonarjusz państwowy z powodu ułomności cielesnej, albo z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych stał się trwale niezdolny do służby;

b) bez względu na niezdolność do służby, gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia.

Art. 7. Władza może funkcjonarjusza państwowego przenieść na emeryturę bez jego prośby:

a) gdy funkcjonarjusz państwowy z powodu choroby dłużej, niż rok nieprzerwanie nie pełnił służby; za przerwę w powyższym jednorocznym okresie uważane będą tylko te czasokresy czynnej służby, które wynoszą conajmniej połowę czasu, spędzonego poprzednio poza służbą wskutek choroby lub na urlopie dla poratowania zdrowia;

b) gdy z powodów, podanych w art. 6 punkt a), jest trwale niezdolny do prawidłowego pełnienia służby;

c) gdy przekroczył sześćdziesiąty rok życia i uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego (art 14);

d) o ile funkcjonarjusz państwowy w ciągu roku od chwili przeniesienia go w stan nieczynny nie został powołany do służby czynnej.

Do sędziów nie stosuje się postanowienie, zawarte w punkcie c) niniejszego artykułu. Przepisy o przeniesieniu sędziego na emeryturę z powodu starości, zawarte są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej.

Postanowienie punktu c) nie dotyczy również profesorów szkół akademickich, którzy będą mogli być przeniesieni na emeryturę, zgodnie z postanowieniami ustawy o szkołach akademickich.

Pracownika kolejowego można przenieść na emeryturę z urzędu także bez względu na wiek, gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego.

Art. 8. Przeniesienie funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę zarządza ta władza, która powołana jest do ich mianowania.

Art. 9. Funkcjonarjusz państwowy, ubiegający się o przeniesienie na emeryturę z powodów, wymienionych w art. 6 punkt a), poddany będzie zarządzeniem władzy służbowej badaniu lekarza rządowego, w celu stwierdzenia przyczyny i stopnia niezdolności do służby. W wypadkach wątpliwych właściwa władza może poddać funkcjonarjusza państwowego ponownym badaniom innego lekarza rządowego; również funkcjonarjusz państwowy ma prawo prosić o poddanie go podobnemu ponownemu badaniu lekarskiemu, o ile wynik pierwszego badania wypadł dla niego niekorzystnie; odnośną prośbę powinien funkcjonarjusz państwowy wnieść w ciągu czternastu dni po zawiadomieniu go o wyniku pierwszego badania lekarskiego.

Przeciwko orzeczeniu, odrzucającemu prośbę o przeniesienie na emeryturę, służy funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu trzydziestu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Art. 10. O zamierzonem przeniesieniu funkcjonarjusza państwowego na emeryturę bez jego prośby należy w wypadkach, przewidzianych w art. 7 punkt a) i b), zawiadomić funkcjonarjusza państwowego na piśmie z podaniem powodów i objaśnieniem, że w ciągu czternastu dni wolno mu wnieść zarzuty, co do których należy w razie potrzeby zarządzić dochodzenie.

Przeciwko orzeczeniu o przeniesieniu na emeryturę przysługuje funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu trzydziestu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Art. 11. Uposażenie emerytalne przyznaje i wymierza w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową ta władza, która była powołana ostatnio do asygnowania uposażenia w służbie czynnej.

Przeciwko odmowie, jak również ustaleniu podstawy wymiaru uposażenia emerytalnego służy funkcjonarjuszowi państwowemu prawo wniesienia w ciągu sześćdziesięciu dni zażalenia do właściwej władzy naczelnej.

Art. 12. Bieg terminów, przewidzianych w artykułach 9, 10 i 11, rozpoczyna się z dniem, następującym po dniu doręczenia zawiadomienia lub orzeczenia.

Art. 13. Artykuły 8 do 12 nie stosują się do sędziów, prokuratorów i aplikantów sądowych. Kompetencja władz, powołanych do rozstrzygania o przeniesieniu tych funkcjonarjuszów na emeryturę i zasady postępowania w tym względzie określone są w ustawie o służbie sędziowskiej i prokuratorskiej.

Art. 14. Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego jest płaca zasadnicza wraz z dodatkami za wysługę lat (starszeństwa, za trzechlecia), za studja wyższe i za kierownictwo.

Podstawą do wymierzenia uposażenia emerytalnego aplikantów sądowych jest ich uposażenie w służbie czynnej, u praktykantów ich wynagrodzenie — w obu wypadkach bez dodatków.

Uposażenie emerytalne wynosi po ukończeniu dziesięciu lat służby czterdzieści procent (40%), wzrasta za każdy następny rok służby o dwa całe i cztery dziesiąte procent (2,4%), w żadnym jednak razie nie może przenosić stu procent (100%) uposażenia służby czynnej, służącego za podstawę do wymiaru uposażenia emerytalnego.

Art. 15. Czas służby, podlegający normalnemu zaliczeniu do wysługi emerytalnej, liczy się od dnia rozpoczęcia służby w danym dziale zarządu państwowego.

Do tego czasu służby dolicza się nadto:

a) czas służby, spędzony w innym dziale zarządu państwowego;
b) czas, przebyty w stanie nieczynnym;
c) czas czynnej służby w wojsku polskiem, o ile urzędnik nie spełniał jej równocześnie z państwową służbą cywilną;
d) czas spędzony w służbie samorządowej.

Za zgodą Ministra Skarbu może być zaliczony do wysługi emerytalnej także czas służby, spędzonej w charakterze państwowego pracownika kontraktowego.

Przy ostatecznem obliczeniu lat wysługi emerytalnej nie uwzględnia się części roku do sześciu miesięcy włącznie, natomiast okres, przekraczający czas sześciu miesięcy, liczy się jako pełny rok.

Art. 16. Pracownikom kolejowym w służbie parowozowej, konduktorskiej, ustawiaczom i spinaczom każdy rok służby, spędzonej w tym charakterze, ponad lat dziesięć faktycznej takiej służby, zalicza się, jako 18 miesięcy, pełniącym nocne dyżury służbowe za 16 miesięcy.

Art. 17. Czasu służby, spędzonego przed ukończeniem osiemnastu lat życia, nie zalicza się do wysługi emerytalnej.

Art. 18. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zarządzeniu wstrzymania wypłaty uposażenia w służbie czynnej.

Uposażenie emerytalne płatne jest w równych miesięcznych ratach z góry.

Art. 19. Prawo do pobierania uposażenia emerytalnego gaśnie w razie śmierci emeryta, a nadto:

a) gdy emeryt, przeniesiony na emeryturę w myśl art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a), b) i d), odmówi w ciągu lat sześciu po przeniesieniu go na emeryturę, przyjęcia ofiarowanej mu ponownie posady państwowej równego albo wyższego stopnia służbowego (stopnia płacy) grupy uposażenia. W wypadkach art. 6 punkt a) i art. 7 punkt a) i b) należy poprzednio urzędownie stwierdzić, czy emeryt posiada względnie, czy odzyskał zdolność do pełnienia obowiązków służbowych;

b) gdy emeryt został prawomocnie skazony za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego, względnie prawa do uposażenia emerytalnego.

Władza naczelna może, w razie stwierdzenia, okoliczności, zasługujących na poszczególne uwzględnienie, przyznać żonie i dzieciom skazanego odpowiedni zasiłek na czas, przez który rodzina pozostawałaby bez środków utrzymania.

Zasiłek ten nie może przekraczać normalnego zaopatrzenia.

Art. 20. Prawo do popierania uposażenia emerytalnego zawiesza się w wypadkach:

a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej, niż pół roku, poza granicami Państwa—na czas takiego pobytu za granicą;

b) utraty obywatelstwa polskiego—do chwili ponownego odzyskania tego obywatelstwa;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu niezdolności do służby (pracy) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa. W tym wypadku służy uprawnionemu prawo wyboru między powyższemi zaopatrzeniami.

Jeżeli emeryt obejmie stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej.

Art. 21. Do emeryta, powołanego do czynnej służby wojskowej. stosować należy analogicznie postanowienie art. 5, 6, 7 ustawy z dnia 11.VII 1919 r. (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 59, poz. 357) z tą różnicą, że emerytowi nie służy prawo do specjalnych dodatków z tytułu stosunków rodzinnych, o ile został powołany do wojskowej służby czynnej po upływie czasokresu, wymienionego w art. 19a.

Postanowienie powyższe nie dotyczy emerytowanych pracowników kolejowych, powołanych do wojskowej służby kolejowej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 27, poz. 160).

ROZDZIAŁ III.

Zaopatrzenie wdów i sierot.

Art. 22. Wdowy, tudzież pozostałe po funkcjonarjuszach państwowych dzieci ślubne i uprawnione otrzymują pensje wdowie i sieroce według norm, podanych w następnych artykułach, o ile funcjonarjusz państwowy w chwili śmierci pobierał uposażenie emerytalne lub miał prawo do niego

Art. 23. Pensja wdowia po funkcjonarjuszach państwowych wynosi pięćdziesiąt procent (50%) kwoty tego uposażenia emerytalnego, które zmarły funkcjonarjusz pobierał, lub też tego, do którego w chwili śmierci miałby prawo według zasad ustawy niniejszej.

Art. 24. Prawo do zaopatrzenia sierocego nabywa się po ojcu.

Zaopatrzenie to wynosi:

a) dla każdego dziecka, którego matka żyje i w chwili śmierci funkcjonarjusza państwowego miała prawo do pensji wdowiej — jedną czwartą część pensji wdowiej;

b) dla każdego dziecka, którego matka już nie żyje lub też w chwili śmierci męża nie miała prawa do pensji wdowiej, albo też później to prawo utraciła—połowę pensji wdowiej.

O ile matka nie pobiera pensji wdowiej z powodu zajmowania stanowiska w służbie państwowej (art. 35 ustęp przedostatni), to sierotom służy prawo do zaopatrzenia według postanowień punktu a) artykułu niniejszego.

Art. 25. Prawo do zaopatrzenia sierocego może być również nabyte po matce, jednak tylko w następujących wypadkach:

a) gdy zaopatrzenie, nabyte po ojcu, jest niższe od zaopatrzenia, jakieby służyło sierocie po matce;

b) gdy sieroty nie mają po ojcu żadnego zaopatrzenia z funduszów publicznych;

c) gdy ojciec żyje, lecz niezdolny do pracy nie może zapewnić dzieciom utrzymania.

Zaopatrzenie po matce wynosi jedną szóstą część jej uposażenia emerytalnego.

W wypadkach, przewidzianych w punkcie a), prawo do zaopatrzenia sierocego po ojcu gaśnie.

W wypadkach, przewidzianych w punkcie b), o ile zaopatrzenie z funduszów publicznych jest niższe od zaopatrzenia, przysługującego po matce, należy się sierotom różnica z funduszów państwowych.

Art. 26. Suma zaopatrzenia sierocego, bez względu na ilość dzieci, nie może sama, ani łącznie z pensją wdowią przekraczać wysokości uposażenia emerytalnego, które zmarły funkcjonarjusz państwowy faktycznie pobierał lub do którego miałby prawo w chwili śmierci.

Art. 27. O ile funkcjonarjusz państwowy zmarł wskutek nieszczęśliwego wypadku, któremu uległ z powodu lub w czasie pełnienia obowiązków służbowych, oblicza się wysokość pensji wdowiej i sierocej według art. 23 i 24 przy zastosowaniu postanowień art. 4 ustęp 2, a w razie okoliczności, zasługujących na szczególniejsze uwzględnienie, przy zastosowaniu art. 4 ustęp 3.

Art. 28. Pensje wdowie i sieroce przyznaje i wymierza władza, powołana do wymierzania uposażenia emerytalnego (art. 11) w porozumieniu z równorzędną władzą skarbową, która zarządza następnie wypłatę pensji wdowiej i sierocej.

Art. 29. Postanowienia artykułów 11 i 12 mają analogiczne zastosowanie również do wdów i sierot po funkcjonarjuszach państwowych.

Art. 30. Wdowa nie ma prawa do pensji:

a) jeżeli małżeństwo zostało zawarte przez emeryta;

b) jeżeli wspólność małżeńska została sądownie rozdzielona bez obowiązku męża do utrzymania żony.

Dzieci, pozostałe z małżeństwa zawartego przez emeryta, nie mają prawa do zaopatrzenia sierocego.

Art. 31. Prawo do otrzymywania pensji wdowiej i sierocej rozpoczyna się z pierwszym dniem miesiąca, następującego po tym miesiącu, za który zmarły funkcjonarjusz państwowy (emeryt) pobrał ostatnio należne mu uposażenie w służbie czynnej (uposażenie emerytalne), dla sierot, które przyszły na świat po tym terminie — od pierwszego dnia miesiąca, w którym się urodziły.

O ile żądanie przyznania pensji wdowiej lub sierocej nie zostało zgłoszone w ciągu jednego roku od dnia śmierci męża, względnie ojca lub matki, należy przyznać pensję wdowią lub sierocą od pierwszego dnia miesiąca, następującego po dniu zgłoszenia się osób uprawnionych.

Właściwa władza naczelna w porozumieniu z Ministrem Skarbu przyznaje pensję wdowią i sierocą od terminu, ustalonego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, jeżeli osoby uprawnione wykażą, iż zaszły ważne okoliczności, które uniemożliwiły im wcześniejsze zgłoszenie żądania o zaopatrzenie.

Art. 32. Pensje wdowie i zaopatrzenie sieroce płatne są z góry w równych ratach miesięcznych.

Art. 33. W razie ponownego zamążpójścia wdowa, o ile nie zastrzeże sobie prawa do przyznanej jej pensji na wypadek powtórnego jej owdowienia, otrzymuje jednorazowy zasiłek w wysokości trzyletniej pensji wdowiej.

Gdy wdowa nabędzie prawo do pensji z ponownego małżeństwa — otrzymuje w razie powtórnego owdowienia, o ile zgłosiła zastrzeżenie, przewidziane w ustępie pierwszym tego artykułu, tę pensję wdowią, która jest wyższa, a o ile otrzymała zasiłek — pensję wdowią, przysługującą z tytułu ponownego małżeństwa.

Art. 34. Prawo do pensji wdowiej, względnie sierocej gaśnie:

a) w razie śmierci wdowy lub sieroty — po upływie tego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła;

b) w razie ukończenia przez sierotę osiemnastego roku życia lub też wcześniejszego zawarcia związku małżeńskiego;

c) gdy wdowa, względnie sierota została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia wdowiego, względnie sierocego.

W razie odbywania studjów w zakładach naukowych, zaopatrzenie sieroce wypłaca się z powyższemi zastrzeżeniami do ukończenia studjów, najdłużej jednak do ukończenia dwudziestu czterech lat życia.

W wyjątkowych, na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach, tudzież w razie trwałej niezdolności do zarobkowania, właściwa władza naczelna może w porozumieniu z Ministrem Skarbu zezwolić na dalsze pobieranie zaopatrzenia sierocego także po ukończeniu osiemnastu lat życia.

Art. 35. Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocej zawiesza się w wypadkach:

a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku poza granicami Państwa — na czas takiego pobytu zagranicą;

b) utraty obywatelstwa polskiego—do chwili ponownego odzyskania.

Jeżeli sierota zajmuje jakiekolwiek stanowisko w służbie państwowej lub samorządowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie, wstrzymuje się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocego;

c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża (ojca) na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa i przewyższają pensję wdowią lub sierocą.

Prawo do pobierania pensji sierocej zawiesza się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymierzaniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjusza państwowego (ojczyma, macochy).

Art. 36. Wdowa po funkcjonarjuszu państwowym, która z tytułu zajmowania stanowiska w służbie państwowej nabyła praw emerytalnych, ma prawo wyboru między pobieraniem albo uposażenia emerytalnego, albo pensji wdowiej.

Art. 37. Wdowa po funkcjonarjuszu państwowym, który zmarł w czynnej służbie przed uzyskaniem prawa do emerytury, otrzymuje, o ile sama nie jest funkcjonarjuszem państwowym, względnie nie pobiera emerytury— jednorazowy zasiłek w wysokości połowy kwoty rocznej uposażenia w służbie czynnej, pobieranego ostatnio przez zmarłego

Zupełne sieroty w wieku poniżej osiemnastu lat otrzymują zasiłek tej samej wysokości po ojcu lub po matce, o ile ci nie nabyli prawa do emerytury.

Taki sam zasiłek należy przyznać zupełnej sierocie w wypadku, określonym w art. 34 ustęp przedostatni, a można przyznać w wypadkach, określonych w ustępie ostatnim cytowanego artykułu.

Jeżeli pozostało więcej sierot po ojcu i matce, zasiłek, o którym powyżej mowa, należy się im łącznie bez względu na ich ilość.

Art. 38. Wdowie po funkcjonarjuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie, albo na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia, przewidzianego w artykułach 22, 23 i 31, pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego.

Pośmiertne w tej samej wysokości należy się ślubnym i uprawnionym dzieciom, o ile matka w chwili śmierci ojca nie żyła z nim w wspólności małżeńskiej lub wcześniej zmarła.

Pod temi samemi warunkami przyznaje się pośmiertne wdowcowi, względnie ślubnym i uprawnionym dzieciom po funkcjonarjuszu—kobiecie.

W braku wyżej wymienionych członków rodziny może być pośmiertne w tej samej wysokości przyznane również dalszym krewnym lub też innym osobom, na pokrycie kosztów leczenia i pogrzebu, o ile zmarły nie zostawił dostatecznego ruchomego lub nieruchomego majątku.

Art. 39. Uposażenie emerytalne, zaopatrzenie wdowie i sieroce przyznaje się i oblicza na podstawie dat, zawartych w wykazie stanu służby.

O ile funkcjonarjusz pyństwowy, względnie wdowa po nim i sieroty roszczą sobie prawo do uposażenia emerytalnego lub zaopatrzenia wdowiego i sierocego wyższego, aniżeli wynika to z dat, zawartych w wykazie stanu służby—mają udowodnić żądanie stosownemi dokumentami.

Funkcjonatjusz państwowy, jzk wdowa i sieroty po nim otrzymują wyższe uposażenie emerytalne, względnie zaopatrzenie wdowie i sieroce — z chwilą zgłoszenia i wykazania tego prawa.

Za czas, nieobjęty obliczeniem z powodu wadliwego lub nieprawdziwego wpisu do wykazu stanu służby, wdowa i sieroty otrzymują różnicę zawsze, funkcjonarjusz zaś państwowy w tym wypadku, gdy nie ponosi winy wadliwego lub nieprawdziwego wpisu.

Art. 40. Uposażenia emerytalne, pensja wdowia i sieroca oraz pośmiertne nie ulega zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu ani też zajęciu administracyjnemu.

Art. 41. Wszelkie zmiany ustaw o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych, pociągające za sobą zmianę wysokości ich uposażenia, będą automatycznie w sposób odpowiedni stosowane przy wymiarze zaopatrzenia emerytalnego.

ROZDZIAŁ IV.

Przepisy przechodnie.

Art. 42 Funkcjonarjuszom, którzy przed wstąpieniem do służby państwowej polskiej pozostawali w służbie jednego z byłych państw zaborczych i przechodzą na emeryturę ze służby państwowej polskiej, zalicza się do wysługi emerytalnej pełną ilość lat służby w byłem państwie zaborczem, podlegających zaliczeniu według przepisów emerytalnych odnośnego państwa, tudzież lata służby państwowej polskiej. Uposażenie emerytalne wymierza się według zasad ustawy niniejszej, biorąc za podstawę ostatnio pobierane uposażenie w służbie czynnej (art. 14).

Art. 43. Emerytowani funkcjonarjusze byłych państw zaborczych otrzymują — o ile posiadają obywatelstwo polskie — uposażenie emerytalne ze Skarbu w wysokości siedemdziesięciu pięciu procent (75⁰/₀) tego uposażenia emerytalnego, które należałoby się im według zasad ustawy niniejszej od płacy zasadniczej w służbie czynnej, przywiązanej do tego stopnia służbowego, względnie stopnia płacy, któremu cyfrowo odpowiada dla byłych funkcjonarjuszów rosyjskich i niemieckich klasa płacy, względnie stanowisko, zajmowane ostatnio przez funkcjonarjusza, a dla byłych funkcjonarjuszów austrjackich klasa ostatnio nadanej rangi (stopień płacy lub ilość lat służby).

Tak wymierzone uposażenie emerytalne wraz z dodatkiem drożyźnianym nie może być niższe od przyznanego na zasadzie ustaw właściwego państwa zaborczego pełnego uposażenia emerytalnego łącznie z dodatkami, przyznanemi przez Państwo Polskie.

Art. 44. Funkcjonarjuszom państwowym, którym na zasadzie postanowień ustaw o uposażeniu z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65 poz. 429 do 435) zaliczono czas służby samorządowej lub pracy zawodowej do wysługi lat, dodatku starszeństwa, dodatku za trzechlecia — zalicza się czas tej służby lub pracy do wysługi emerytalnej w tej samej ilości, co do wysługi lat (dodatku starszeństwa, dodatku za trzechlecia).

O ile zaliczenie służby samorządowej lub pracy zawodowej nie nastąpiło w pełnej liczbie lat, wykazanych jedynie z powodu, że czas tej służby lub pracy przekraczał lat dwadzieścia, względnie dwadzieścia jeden, szef właściwej władzy naczelnej będzie mógł za zgodą Ministra Skarbu zaliczyć resztę wykazanych lat w całości lub części, w ilości jednak nie przekraczającej ogółem lat trzydziestu.

Sędziom i prokuratorom zalicza Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu czas służby samorządowej lub pracy zawodo-

we, do wysługi emerytalnej na równi z innymi funkcjonarjuszami państwowymi.

Wszyscy ci funkcjonarjusze państwowi uzyskują prawo do emerytury po wysłużeniu co najmniej pięciu lat w służbie państwowej polskiej.

Art. 45. Funkcjonarjusze państwowi i emeryci (wdowy i sieroty), którzy byli członkami kas emerytalnych lub innych kas zaopatrzenia, albo opłacali wkładki emerytalne do kas byłych państw zaborczych, będą mogli korzystać z praw emerytalnych na mocy niniejszej ustawy jedynie pod warunkiem poprzedniego ustąpienia na rzecz Skarbu Państwa praw, służących im dotychczas; o ile prawa te już w całości lub w części zrealizowali — pod warunkiem zobowiązania się ponadto do spłaty kwot, pobieranych z tych źródeł.

Art. 46 Wdowy i sieroty po funkcjonarjuszach i emerytach byłych państw zaborczych którzy zmarli przed wejściem lub po wejściu w życie ustawy niniejszej, otrzymują, o ile posiadają obywatelstwo polskie, pensję wdowią lub sierocą na zasadzie art. 22 i następnych ustawy niniejszej. Za podstawę wymiaru pensji wdowiej i sierocej służy ta kwota, którąby otrzymał mąż, względnie ojciec, tytułem uposażenia emerytalnego w myśl art. 43 ustawy niniejszej. Tak wymierzona pensja wdowia, względnie sieroca wraz z dodatkiem drożyźnianym nie może być niższa od przyznanego już na zasadzie ustaw właściwego państwa zaborczego pełnego zaopatrzenia wdowiego lub sierocego, łącznie z dodatkami, przyznanemi przez Państwo Polskie.

Art. 47. Wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach, którzy ze służby w byłych państwach zaborczych przeszli do służby w Państwie Polskiem i zmarli przed upływem lat pięciu, wymierza się pensję wdowią, względnie sierocą, według norm art. 22 i następnych ustawy niniejszej od tej kwoty, którąby się zmarłemu należała tytułem uposażenia emerytalnego (art. 42).

Art. 48. Wdowy i sieroty po innych funkcjonarjuszach i emerytach Państwa Polskiego, zmarłych przed wejściem w życie ustawy niniejszej, otrzymuje pensję wdowią, względnie sierocą według norm art. 22 i następnych niniejszej ustawy od uposażenia emerytalnego, które należałoby się zmarłemu, gdyby zmarł po wejściu w życie ustawy niniejszej (art. 43).

Art. 49. Na czas pobierania przez funkcjonarjuszów państwowych w służbie czynnej dodatku drożyźnianego, przyznaje się dodatek drożyźniany, również emerytom, tudzież wdowom i sierotom po funkcjonarjuszach państwowych i emerytach.

Dodatek drożyźniany wymierza się:

a) emerytom według norm art. 14 ustęp 1 od każdoczesnego przypadającego na dany stopień służby dodatku drożyźnianego jak dla funkcjonarjuszy państwowych w służbie czynnej, nie wyższy jednak od stawki dla małej rodziny;

b) wdowom w wysokości pięćdziesięciu procent (50%) dodatku drożyźnianego, przypadającego na emeryturę zmarłego męża;

c) sierotom w wysokości $1/2$ względnie $1/4$ lub $1/6$ (art. 24 i 25) dodatku drożyźnianego, przypadającego matce.

Emerytom, wdowom i sierotom, wymienionym w art. 42 i 46, wymierza się dodatek drożyźniany w wysokości siedemdziesiąt pięć procent (75%) powyższego normalnego dodatku drożyźnianego.

Mnożnik dodatku drożyźnianego oblicza się wedle rzeczywistego stałego miejsca zamieszkania, nie może jednak przewyższać średniej arytmetycznej między najniższą a najwyższą klasą dodatku drożyźnianego.

Art. 50. Postanowienia art. 19, 20, 21, 33, 34, 35 i 41 niniejszej ustawy mają analogiczne zastosowanie do emerytów, względnie do wdów i sierot po urzędnikach i emerytach byłych państw zaborczych.

Art. 51. Wdowom i sierotom po emerytach byłych państw zaborczych należy się pośmiertne w wysokości trzymiesięcznej emerytury zmarłego. Dalsze postanowienia art. 38 ustawy stosuje się w tym wypadku analogicznie.

Art. 52. Postanowienia art. 40 nie mają zastosowania do tych uposażeń emerytalnych tudzież pensyj wdowich i sierocych, które uległy zapowiedzeniu i zajęciu sądowemu lub administracyjnemu przed wejściem w życie ustawy niniejszej.

Art. 53. Emeryt (wdowa, sierota), który w sposób podstępny, przez wprowadzenie władzy w błąd, uzyskał emeryturę, pensję wdowią, zaopatrzenie sieroce, zasiłek, dodatek drożyźniany i pośmiertne lub wymiar ich wyższy od przyznanego postanowieniami niniejszej ustawy, traci, orzeczeniem Ministra Skarbu prawo do emerytury, pensji, zaopatrzenia, zasiłku, dodatku drożyźnianego lub pośmiertnego.

Postanowienie to w niczem nie umniejsza odpowiedzialności karnej, przewidzianej właściwemi ustawami.

Art. 54. Do czasu wydania w porozumieniu z władzą kościelną osobnej ustawy emerytalnej dla duchowieństwa, nie objętego art. 2 niniejszej ustawy, rząd będzie wypłacał tym członkom stanu duchownego, którzy według dotychczasowych ustaw są emerytami—albo którzy przejdą w stan emerytalny wskutek niezdolności do pracy, następujące uposażenie emerytalne:

Biskupom tak, jak urzędnikom emerytom IV kategorji, kanonikom katedralnym, profesorom i przełożonym seminarjów duchownych — VI kategorji, członkom kurji biskupiej i proboszczom — VIII kategorji, expozytom i wikarym — IX kategorji z zastosowaniem postanowień artykułów 3 do 12, 18, 19, 20, 21, 41, 42, 43, 45 49, 55, 56 niniejszej ustawy.

Art. 55. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 56. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1921 roku.

Z chwilą wejścia w życie ustawy niniejszej tracą moc dotychczas obowiązujące ustawy i przepisy, wydane w przedmiotach unormowanych tą ustawą.

Rada Ministrów może jednak w drodze rozporządzenia odroczyć termin wejścia niniejszej ustawy w życie na niektórych obszarach Rzeczypospolitej, nie dalej jednak, niż na trzy miesiące od terminu, wskazanego w ustępie pierwszym tego artykułu.

Marszałek:
Trąmpczyński

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

Prezydent Ministrów:
Witos

(Dziennik Ustaw № 70 z dn. 30.VIII 1921 r. poz. 466).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 19 lipca 1921 roku.

w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. o organizacji urzędów ochrony lasów na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego.

Na mocy artykułu 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ustaw z 1921 r. № 16 poz. 93) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. w przedmiocie organizacji urzędów ochrony lasów (Dz. Pr. z 1919 № 8 poz. 117) z zastosowaniem niżej podanych przepisów przechodnich.

§ 2. Do czasu mianowania komisarzy ochrony lasów obowiązki ich spełniać będą nadleśniczowie, wyznaczeni przez okręgowego inspektora ochrony lasów, w porozumieniu z naczelnikiem Zarządu Okręgowego lasów państwowych.

§ 3. Do czasu wprowadzenia na ziemiach, wskazanych w § 1, Okręgowych Komisji Ziemskich, Komisje ochrony lasów składać się będą: a) z delegata okręgowego Głównego Urzędu Ziemskiego, jako przewodniczącego, b) z okręgowego inspektora ochrony lasów, jako zastępcy przewodniczącego, c) z potrzebnej liczby radców, mianowanych z pośród osób, posiadających wyższe wykształcenie leśne oraz dostateczną znajomość prawa, d) z potrzebnej liczby członków, zaproszonych na przeciąg 3 lat przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, na przedstawienie zawodowych organizacyj lub instytucyj leśnych albo rolniczych, wśród nich przedstawiciele drobnej własności ziemskiej winni stanowić połowę i e) z delegowanego do udziału w Komisji sędziego miejscowego sądu okręgowego.

§ 4. Dla ziem, wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia, tworzy się następujące Komisje Okręgowe ochrony lasów:

a) w Łucku dla powiatów województwa wołyńskiego,
b) w Pińsku dla powiatów województwa poleskiego,
c) w Nowogródku dla powiatów województwa nowogródzkiego.

Powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski przyłącza się do okręgu Komisji w Białymstoku.

§ 5. Postępowanie, rozpoczęte i niezakończone przez dotychczasowe urzędy do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, będzie zakończone przez władze, ustanowione niniejszem rozporządzeniem, stosownie do wprowadzonych przez to rozporządzenie przepisów.

§ 6. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, traci moc obowiązującą rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich

z dnia 30 października 1919 r. (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich z 1919 r. № 31 poz. 341).

§ 7. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwonych.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 69 z dnia 20.VIII. 1921 r. poz. 454).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 sierpnia 1921 roku

o rozciągnięciu na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego mocy dekretu z dn. 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego:

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej, na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 16 poz. 93) zarządza co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. № 21 poz. 67) rozciąga się na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

§ 2. Uchyla się rozporządzenie Generalnego Komisarza Cywilnego z dnia 8 marca 1919 r. w przedmiocie zarzadu majątków opuszczonych (Dz. Urz. Generalnego Komisarza Cywilnego № 1 poz. 4), oraz rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 28 maja 1919 r., dotyczące zarządu majątków opuszczonych oraz zasiewów, dokonanych przez władze okupacyjne (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich № 5 poz. 37), i rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 26 czerwca 1919 r. w przedmiocie zarządu majątków, opuszczonych oraz zasiewów, dokonanych przez b. władze okupacyjne (Dz. Urz. Z. C. Z. W № 6. poz. 42)

Zarządzenia, poczynione na podstawie powyższych rozporządzeń, pozostają w mocy. Zarządy przymusowe, ustanowione na mocy powyższych rozporządzeń podlegają od chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia przepisom dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejszego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Przemysłu i Handlu:
S. Przanowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
W. Kaczkiewicz

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

(Dziennik Ustaw № 71 z dn. 31.VIII. 1921 r. poz. 474).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 9 sierpnia 1921 roku

w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego, mocy rozporządzeń, dotyczących organizacji zarządu dóbr i lasów państwowych.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. № 16, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą rozporządzeń Rady Ministrów:
a) z dnia 23 listopada 1920 r. o reorganizacji zarządu dóbr państwowych (Dz. Ust. R. P. № 114, poz. 752) i
b) z dnia 23 listopada 1920 r. o organizacji i zakresie działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. Ust. R. P. № 114, poz. 753),

rozciąga się na województwa; nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego.

§ 2. Dla obszarów, określonych w § 1, w celu wykonywania rozporządzenia z dnia 23 listopada 1920 r. o organizacji i zakresie działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. Ust. № 114, poz. 753) ustanawia się dwa okręgowe zarządy lasów państwowych:
a) zarząd okręgowy lasów państwowych w Białowieży, obejmujący obszar województw: nowogródzkiego i poleskiego, oraz powiatów: grodzieńskiego, wyłkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego i
b) zarząd okręgowy lasów państwowych w Łucku, obejmujący obszar województwa wołyńskiego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia należy do Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą: zarządzenie Generalnego Komisarza Ziem Wschodnich, dotyczące organizacji wydziału Dóbr Państwowych oraz lokalnych zarządów Dóbr Państwowych (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich № 19, poz. 178) i zarządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich, dotyczące objęcia przez Wydział Dóbr Państwowych majątku państwowego, wskazanego w art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1919 r. (Dz. Urz. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich z 1919 r. № 32, poz 348).

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 71 z dn. 31.VIII. 1921 r. poz. 475).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 12 sierpnia 1921 roku

o rozciągnięciu mocy ustawy z dnia 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawienia niezagospodarowanych użytków rolnych na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego.

Na mocy art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. Ust. № 16 poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 18 marca 1920 r. w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. Ust. № 28 poz. 165) rozciąga się na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: grodzieński, białowieski i wołkowyski województwa białostockiego.

§ 2. Wszelkie rozporządzenia, wydane na ziemiach, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, w przedmiocie wydzierżawiania niezagospodarowanych użytków rolnych, uchyla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą w dniu ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 71 z dn. 31.VIII. 1921 r. poz. 480).

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 10 sierpnia 1921 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie przekazania Państwowemu Bankowi Rolnemu przyjmowania i ściągania należności z tytułu pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych na pomoc rolną.

Na mocy art. 7 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego (Dz. Ust. № 59, poz. 369) w porozumieniu z Ministrem Skarbu zarządza się co następuje:

§ 1. Przyjmowania i ściągania spłat i wszelkich należności z tytułu pożyczek, udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

a) z 30-miljonowego kredytu, przyznanego na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 1919 r. rolnikom, poszkodowanym przez działania wojenne (Dz. Pr. P. P. z 1919 r. № 27, poz. 248);

b) z kredytu jednego miljarda marek na zagospodarowanie odłogów gruntowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i Ziem Wschodnich, przyznanego na podstawie ustawy z dnia 13 lutego 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 17, poz. 86);

c) z kredytu w wysokości 235 miljonów koron, przyznanego uchwałą Sejmu Ustawodawczego z dnia 1 sierpnia 1919 r. na pomoc dla powiatów wschodnich Małopolski;

d) z kredytu w wysokości 150 miljonów marek, przyznanego uchwałą Rady Ministrów z dnia 1 października 1920 r.,

oraz przyjmowania należności za nabyte od Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych pozostałości po okupantach dokonywać będzie Państwowy Bank Rolny.

§ 2. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządzi przekazanie Państwowemu Bankowi Rolnemu skryptów i zobowiązań dłużnych wraz z wykazaniem wpłat, dokonanych przez dłużników na poczet tych zobowiązań.

§ 3. Wobec tego do zakresu obowiązków Państwowego Banku Rolnego należeć będzie:

a) prowadzenie odrębnej księgowości każdej kategorji wierzytelności skarbowych, wymienionych w § 1 rozporządzenia niniejszego, z podziałem na osobiste rachunki dłużników;

b) przestrzeganie, aby raty pożyczkowe wraz z $^0/_0{}^0/_0$ i innemi należnościami wpływały od dłużników w terminach ustanowionych;

c) przedstawianie Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych miesięcznych zestawień wpłat, dokonanych na poczet pożyczek;

d) przekazywanie, przynajmniej raz na miesiąc, wszelkich wpływów z tytułu zobowiązań, wymienionych w § 1, na rachunek Centralnej Kasy Państwowej w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej.

§ 4. Kontrola i nadzór nad spełnieniem przez dłużnika warunków, zastrzeżonych przy udzielaniu pożyczki — prócz warunku przewidzianego w § 3 p. b, należy do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych. W razie niedotrzymania tych warunków Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych

zakomunikuje Bankowi umotywowaną decyzję o konieczności zarządzenia przez Bank przedterminowego przymusowego ściągnięcia całej sumy pożyczkowej.

W razie niedotrzymania przez dłużników warunków przewidzianych w § 3 p. b, Bank zarządza przedterminowe przymusowe ściągnięcie całej sumy pożyczkowej na skutek własnej decyzji.

§ 5. Pożyczki, wyszczególnione w § 1 wraz z procentami, winny być spłacane przez dłużników Państwowemu Bankowi Rolnemu, który poda do ich wiadomości sposób uiszczenia pomienionych pożyczek.

Do czasu zaś powiadomienia dłużnicy powinni wpłacać zaległości i raty terminowe do właściwych Kas Skarbowych w sposób, ustanowiony przy udzieleniu pożyczki.

§ 6. Wydatki, związane z wykonaniem przez Bank czynności, wynikających z rozporządzenia niniejszego, przewidziane będą w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Dr. Kiernik

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

(Dziennik Ustaw № 70 z dn. 30.VIII. 1921 r. poz. 470).

Obwieszczenie

z dnia 16 sierpnia 1921 roku

w sprawie sprostowania omyłek w rozporządzeniu z dnia 21 kwietnia 1921 r. o podziale miejscowości w Państwie Polskiem na klasy dla oznaczenia mnożnika dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. z 1921 r. № 37 poz. 224).

W tekście powyżej wymienionego rozporządzenia prostuje się niniejszem następujące pomyłki:

a) w § 1 (str. 494), w ustępie wyliczającym miejscowości, położone w b. zaborze austrjackim, a zaliczone do III klasy — zamiast „Brzezinka", winno być „Brzezinka przy Oświęcimie",

b) w § 1 (str. 495) w ustępie, wyliczającym miejscowości położone w b. zaborze rosyjskim, a zaliczone do IV klasy zamiast „Suszyn" winno byc „Tuszyn"; w ustępie wyliczającym miejscowości, położone w b. zaborze austrjackim, a zaliczone do IV klasy zamiast „Inwalid", winno być „Inwałd", zamiast „Sułkowice", winno być

„Sułkowice koło Andrychowa”, zamiast „Targanice”, winno być „Targanica” i zamiast „Węgierska Górka”, winno być „Cięcina z Abramowem, Przeniożyskami i Węgierską Górą”.

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

(Dziennik Ustaw № 71 z dn. 31.VIII 1921 r. poz. 498).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 12 sierpnia 1921 r.

w przedmiocie ustanowienia zarządu państwowego nad częścią dóbr „Państwa (Komposesorjatu) Orawskiego”, położoną na terytorjum polskiej Orawy w obrębie powiatu spisko-orawskiego.

§ 1. Na mocy art. 1 p. 3 art. 2 p. a Dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. Pr. P. P. № 21 poz. 67) ustanawiam zarząd państwowy nad częścią dóbr „Państwa (Komposesorjatu) Orawskiego”, położoną na terytorjum polskiej Orawy w obrębie powiatu spisko-orawskiego.

§ 2. Wykonywanie zarządu państwowego polecam Zarządowi Okręgowemu Lasów Państwowych we Lwowie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński.

(„Monitor Polski“ № 190 z dnia 23. VIII. 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 8 lipca 1921 r.

w przedmiocie regulaminu i programu egzaminów dla kandydatów na wyższe stanowiska służby meljoracyjnej w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Na podstawie art. 27 Dekretu o tymcz. org. władz naczelnych (Dz. P. 1918 r. № 1, poz. 1), w myśl § 9 rozporządzenia mego w przedmiocie ustanowienia egzaninu dla kandydatów na wyższe stanowiska służby meljoracyjnej Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 19 czerwca 1921 r. („Monitor Polski” № 150 z dnia 6 lipca 1921 r.) zarządzam, co następuje:

§ 1. Egzaminy dla kandydatów na wyższe stanowiska w służbie meljoracyjnej odbywają się z reguły raz do roku w marcu.

§ 2. Podania o dopuszczenie do egzaminu, własnoręcznie napisane i należycie ostemplowane, należy składać do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych z załączeniem dowodów, wyszczególnionych w § 5 wymienionego na wstępie rozporządzenia.

Funkcjonarjusze przy urzędach wojewódzkich składają podania za pośrednictwem inspektora wojewódzkiego, który wraz ze swemi wnioskami przesyła je do Ministerstwa Rolnictwą i Dóbr Państwowych do ostatecznej decyzji.

§ 3. Podania o dopuszczenie do egzaminu są przyjmowane od 1 do 31 stycznia.

§ 4. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w ciągu miesiąca, licząc od końcowego terminu wnoszenia podań, rozstrzyga o dopuszczeniu kandydatów do egzaminu, o czem, jak również o terminie rozpoczęcia egzaminów, zawiadamia petentów za pośrednictwem właściwej władzy.

§ 5. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej wyznacza swego zastępcę i trzech egzaminatorów z pośród mianowanych przez Ministra Rolnictwa członków komisji egzaminacyjnej oraz ich zastępców, z których każdy może brać udział w egzaminie w razie nieobecności jednego z egzaminatorów.

§ 6. Przewodniczący komisji egzaminacyjnej zwołuje komisję w takim czasie, by członkowie jej mogli zawczasu opracować tematy elaboratów dla kandydatów.

§ 7. W dniu, poprzedzającym rozpoczęcie egzaminów, kandydaci winni przedstawić się przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej, wykazać w sposób odpowiedni swoją tożsamość i udowodnić, że uiścili opłatę egzaminacyjną, oraz złożyć przepisany znaczek stemplowy od świadectwa.

§ 8. Przewodniczący lub egzaminator nie może brać udziału w egzaminie kandydata, z którym jest spokrewniony lub spowinowacony. Egzamin przeprowadza w takim wypadku zastępca egzaminatora.

Przewodniczący Komisji kieruje całym aktem egzaminacyjnym, ma prawo zadawać pytania osobom, składającym egzamin, ze wszystkich przedmiotów programu i bierze udział w ocenie stopnia umiejętności egzaminowanego.

Przewodniczący głosuje ostatni.

§ 9. Kandydaci winni wykazać się z posiadania wiadomości podstawowych: z 1) wytrzywałości materjałów, 2) statyki wykreślnej, 3) zasad statyki budowli, 4) encyklopedji budownictwa, 5) encyklopedji budowy maszyn, 6) encyklopedji budowy wodociągów i kanalizacji, 7) budowy dróg i mniejszych mostów, oraz winni posiadać dokładną znajomość i przygotowanie z następujących przedmiotów w zakresie kursu szkół wyższych:

UWAGA: W ciągu 3 lat (1920—1923) w zależności od uznania komisji mogą być stosowane przy egzaminach pewne ulgi.

I. Hydraulika [1]).

1. Zasady hydrauliki. Ciśnienie hydrostatyczne. Równowaga cieczy.

2. Hydrodynamika. Ruch wody w przewodach, otwartych kanałach i rzekach. Spiętrzenie wody. Obliczenie cofki. Ruch wody w przewodach zamkniętych.

3. Hydrometrja. Wyzyskanie sił wodnych.

II. Encyklopedja rolnictwa [2]).

1. Wiadomości z życia roślin. Budowa ciała roślinnego, najważniejsze organy, zjawiska życia roślinnego; zasady wymiany materji i rozmnażania roślin.

2. Gleba. Powstawanie gleby, czynniki powstawania. Najważniejsze typy gleby i ich własności. Badania gleb w polu i laboratorjum. Klasyfikacja i bonitacja gleby. Najważniejsze sposoby badania.

3. Uprawa roślin. Czynniki przyrodnicze. Płodozmian. Wykorzystanie tych czynników przez meljoracje, przez mechaniczną uprawę gleby. Ważniejsze narzędzia rolnicze. Nawozy i sposoby nawożenia. Ważniejsze rośliny rolnicze i ich uprawa: zbożowe, strączkowe, oleiste i okopowe, przemysłowe, pastewne i mieszanki. Siew i starania posiewne; zbiór roślin.

4. Uprawa łąk i pastwisk mineralnych i torfowych.

5. Ogólne wiadomości z życia zwierząt. Ważniejsze zjawiska z życia zwierzęcego. Zwierzęta rolnicze; zasady żywienia.

6. Podstawowe wiadomości o organizacji gospodarstw. Czynniki produkcji rolniczej; kapitał, praca, warunki przyrodnicze i ekonomiczne. Typy gospodarstw.

III. Miernictwo [3]).

1. Narzędzia i przyrządy. Mierzenie i wytyczenie linij prostych i prostopadłych na gruncie. Plan i (skala) odmiarki. Zdjęcia za pomocą rzędnych i odciętych. Pomiary najprostsze kątów.

---

[1]) I. Hydraulika.
Literatura: 1) Kucharzewski Feliks: „Hydraulika". 1918. Warszawa.
2) Witoszyński: „Skrót wykładów".
3) Gamana: „Hydraulik und ihre Anwendung in der Kulturtechnik". Berlin 1909.
4) Weyrauch: „Hydraulisches Rechnen" Stuttgard 1915.
5) Astrów: „Gidrawlika".
6) Georges Darée's „Calcul des conduites d'eau". Paris.

[2]) II. Encyklopedja rolnictwa.
Literatura: 1) Miklaszewski Sław: „Gleby ziem Polskich" i „Jak badać gleby w polu?"
2) „Podręcznik gospodarstwa wiejskiego".
3) Dmochowski: „Nawozy i nawożenie".
4) Sikorski: „Uprawa łąk".
5) Jermołow: „Organizacja gospodarstwa".
6) Krafft: „Lehrbuch der Landwirtschaft".

[3]) III. Miernictwo.
Literatura: 1) Ehrenfeucht: „Miernictwo". Warszawa.
2) Dziakiewicz: „Miernictwo". Kraków.
3) Jordan: „Handbuch der Vermessungskunde" tom I.
4) Hartner-Doležal: „Lehrbuch der niederen Geodesie" 3 tomy. Wien und Leipzig.

2. Poziomowanie. Instrumenty niwelacyjne. Profile. Poziomowanie barometryczne.
3. Zdjęcia. Zdjęcia siatką, stolikowe i tachymetryczne. Tryangulacja, spółrzędne geograficzne.
4. Rysowanie planów. Znakowanie i malowanie. Teorja i system planimetrów. Obliczanie powierzchni.
5. Trasowanie.

IV. Meljoracje rolne [4]).

1. Cel i podstawy budownictwa wodnego.
2. Hudrografja. Wody atmosferyczne, powierzchniowe i wgłębne. Prawo krążenia wody.
3. Odwodnienie rowami otwartemi.
4. Drenowanie i jego cele.
5. Nawodnienie i jego systemy.
6. Wyzyskanie torfowisk i kolmatacja.
7. Budownictwo stawowe.
8. Zasady budownictwa wodnego. Regulacja rzek. Wały ochronne. Regulacja górskich potoków i umocnienie jarów (parowów). Budowa zbiorników wodnych.
9. Roboty ziemne i używane przy nich maszyny.
10. Kosztorysy i obliczenia opłacalności meljoracyj rolnych.
11. Kataster i zasady komasacji gruntów.

---

5) Wildt: „Skrypta".
6) Bogusławskij „Kurs geodezji i priłożenje jej k izyskaniam putiej soobszczenja".
7) Witkowskij: „Prakticzeskaja geodezja". 1911.
8) Bauernfeind „Elemente der Vermessungskunde". Stuttgard 1890.

4) IV. Meljoracje rolne.
Literatura: 1) Skotnicki: „Zarys teorji drenowania". Warszawa.
2) Skotnicki: „Zasady techniki odwodnienia bagien i gruntów uprawnych. Rowy otwarte" Warszawa 1918.
3) Ponikowski: „Błędy naszych meljoracyj". Warszawa 1919.
4) Krzyżanowski: "Ameljoracje rolne". Tarnów.
5) Fleischer: „Krótki zarys zakładania i pielęgnowania łąk i pastwisk na torfowiskach". Przełożył St. Turczynowicz. Warszawa 1914.
6) Sikorski: „O zakładaniu stawów i ich użytkowaniu".
7) Rybczyński: „Regulacja rzek".
8) Rychter „Roboty wodne". 2 tomy.
9) Łubkowski: „Torfowiska nizinne". Warszawa 1904
10) Kornella: „Osuszenie i namulenie bagien Naddniestrzańskich".
11) Schewior: „Hilfstafeln zur Bearbeitung von Meliorationsentwürfen". Berlin.
12) Friedrich: „Kulturtechnischer Wasserbau". 2 tomy. Berlin 1912 i 1914.
13) Vogler: „Grundlehren der Kulturtechnik". 3 tomy. Berlin 1909.
14) Handbuch der Ingenieurwissenschaften III tom. Landwirtschaftlicher Wasserbau, opracowany przez Spöttle.
15) Bersch: „Handbuch der Moorkultur". 2 wydanie. Wien 1912.
16) Zink: „Der Teichbau".
17) Böme i Link: "Anleitung zum Bau und zur Bewirtschaftung von Teichanlagen". 1912.
18) Seelhorst: „Acker und Wiesenbau auf Moorboden". 1892.
19) Sierig: „Die Moorkultur, ihre volkswirtschaftliche Bedeutung und Durchführung".
20) Risleret Wery: „Irrigations et drainages". Paris 1916.
21) Ronna: „Irrigation".
22) Faure: „Traité de drainage et d'assainissement agricole des terres". Paris. 1903.

V. Nauki prawno-administracyjne.[1])

Zarys ustroju samorządowego i administracyjnego w Polsce. Zasady prawa wodnego i przepisy obowiązujące.

Zasady prawa hipotecznego. Wywłaszczenie dla celów użyteczności publicznej. Zasady organizacji spółek wodnych.

§ 10. Egzamin winien mieć na celu zbadanie zasobu wiedzy fachowej, wiadomości praktycznych, oraz zdolności orjentowania się w tych dziedzinach, z któremi kandydat nie miał jeszcze sposobności stykać się praktycznie, a zatem znajomość literatury technicznej w poszczególnych działach, umiejętność wyszukania materjału źródłowego, oraz należytego jego wykorzystania.

Należy osądzić, czy kandydat posiadł w należytej mierze te metody badań i wykonania prac technicznych, jakie ma za zadanie wyrobić w swych uczniach wyższy zakład naukowy ogólny lub specjalny, czy kandydat posiada umiejętność stosowania i wyprowadzania niezbędnych wzorów technicznych, posiada znajomość tablic i wykresów, oraz przedewszystkiem zdolności orjentacyjne i twórcze przy opracowaniu projektów, w tym zakresie, jak tego mogą wymagać warunki fizyczne i gospodarcze Polski.

§ 11. Stosownie do powyższego, egzamin musi być poprzedzony wykonaniem przez kandydata krótkiego elaboratu na określony temat, polegającego na opracowaniu w zarysach ogólnych (w ołówku) jakiegoś projektu meljoracyj rolnych. Projekt ten winien zawierać obliczenia podstawowe, z uwzględnieniem paru ważniejszych szczegółów z innych dziedzin techniki.

Elaborat winien być wykonany w ciągu 12 godzin.

Po upływie oznaczonego czasu należy od kandydata odebrać wypracowanie, choćby jeszcze nie było wykończone. Gdy kandydat skończy swój elaborat, winien po podpisaniu własnem nazwiskiem oddać go nadzorującemu komisji egzaminacyjnej, który oznacza na każdem wypracowaniu godzinę jego oddania. Kandydaci, którzy oddali swe wypracowania, powinni niezwłocznie opuścić salę egzaminacyjną.

Obecni członkowie komisji egzaminacyjnej winni wypracowanie każdego kandydata zeszyć i opieczętować, aby nie można było ani wyjąć ani dodać pojedyńczych części kartek bez uszkodzenia pieczęci lub sznurka.

Jeżeli kandydat jest już przyjęty na służbę, a w zakresie powierzanych mu czynności były prace poważniejsze, które wykonał samodzielnie i dobrze, może być zwolniony od opracowania elaboratu.

§ 12. Egzamin ustny w zamkniętym lokalu jest publiczny. Kandydatów należy egzaminować w porządku alfabetycznym w kolejności przedmiotów, zaś czas egzaminowania jednego kandydata nie powinien przekraczać 2-ch godzin.

Przewodniczący oznacza dni i dalsze warunki prowadzenia egzaminu.

§ 13. Po ukończeniu egzaminu egzaminatorzy naradzają się, jaką ocenę należy dać kandydatowi z poszczególnych przedmiotów na mocy elaboratu i egzaminu ustnego. Kandydat otrzymuje tę ocenę, za którą oświadczy się większość egzaminatorów; w razie równej ilości odmiennych zdań, decyduje przewodniczący.

---

[1]) Nauki prawno-administracyjne.
Literatura: 1) Ochimowski: 1. „Prawo administracyjne“; 2. „Teksty praw i przepisów“.

Dla oceny umiejętności, okazanej przez kandydata na egzaminie, należy używać stopni następujących:

2 — oznacza umiejętność niedostateczną,
3 — oznacza umiejętność dostateczną,
4 — oznacza umiejętność dobrą.

Przy wydawaniu opinji ogólnej wchodzą w rachubę oceny dostateczne i dobre i zależnie od większości ocen wynik ostateczny kwalifikuje się, jako dostateczny lub dobry. Jeżeli kandydat otrzymał wszystkie oceny dobre, wynik może być określony przez przewodniczącego, jako b. dobry.

Kandydatów, którzy w czasie trwania egzaminu od niego odstąpili, należy traktować, jakgdyby egzaminowi wcale się nie poddawali.

§ 14. Uchwałę co do oceny z poszczególnych przedmiotów i uzdolnienia wszystkich kandydatów Komisja Egzaminacyjna winna powziąć na posiedzeniu zamkniętem i ogłosić ją, o ile możności, w ostatnim dniu egzaminu.

§ 15. Jeżeli na egzaminie kandydat otrzymał stopień niedostateczny z jednego przedmiotu, może być dopuszczony do powtórnego egzaminu z tegoż przedmiotu w terminie, wyznaczonym przez przewodniczącego; jeżeli kandydat otrzymał stopnie niedostateczne z dwu lub więcej przedmiotów, jak również jeżeli otrzymał ocenę niedostateczną za swój elaborat, traci prawo do zdawania dalszego egzaminu i może przystąpić do ponownego egzaminu dopiero po upływie roku. Uchwały co do oceny w tych wypadkach ogłaszane są natychmiast.

§ 16. Kandydaci, którzy zdali egzamin z postępem przynajmniej dostatecznym, otrzymują świadectwa, podpisane przez Komisję, opatrzone jej pieczęcią i przepisanym znaczkiem stemplowym. Kandydaci, którzy egzaminu nie zdali, otrzymują zawiadomienie o niedostatecznym wyniku swego egzaminu, ewentualnie o dopuszczeniu do powtórnego egzaminu.

W świadectwie nie zaznacza się, że egzamin był powtarzany.

§ 17. Po ukończeniu wszystkich egzaminów należy spisać protokół, podając w nim przebieg aktu egzaminacyjnego i jego wynik ostateczny. Należy zapisać w nim obrady i uchwały komisji, jakoteż szczegółowe wydarzenia, jeżeli miały miejsce. Do protokółu należy dołączyć przegląd ocen, jakie każdy kandydat otrzymał od poszczególnych członków komisji z każdego przedmiotu.

Podpisany przez przewodniczącego i członków komisji, obecnych na egzaminach, protokół winien być przedstawiony Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dołączeniem przeglądu tabelarycznego wyniku egzaminów.

§ 18. Od każdego kandydata, dopuszczonego do egzaminu, czy to pierwszego, czy powtórnego, będzie pobierana opłata egzaminacyjna w wysokości 300 mk., którą wpłacać należy do kasy skarbowej; kwit na wpłaconą sumę należy wręczyć przed rozpoczęciem egzaminu przewodniczącemu komisji egzaminacyjnej. Kwit ten winien być dołączony do ogólnego protokółu egzaminacyjnego.

Kandydaci, którzy podczas egzaminu od niego odstąpili, nie mogą żądać zwrotu opłaty egzaminacyjnej.

§ 19. Członkowie komisji egzaminacyjnej, o ile nie są urzędnikami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, mają prawo do pobierania djet w wysokości, odpowiadającej VI kategorji służbowej urzędników pań-

stwowych, a członkowie zamieszkali po za miejscem, w którem odbywa się egzamin, otrzymują prócz tego zwrot kosztów podróży w wysokości, unormowanej ogólnemi przepisami i rozporządzeniami w przedmiocie djet i kosztów dla funkcjonarjuszów państwowych.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(„Monitor Polski" № 191 z dnia 24/VIII. 1921 r.)

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 sierpnia 1921 roku

w przedmiocie zmiany § 18 „Tymczasowych przepisów" z dnia 26 stycznia 1920 r. o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe (Monitor Polski № 59 — 64 z r. 1920).

Na zasadzie ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o Tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych, zarządzam, co następuje:

§ 1. § 18 „Tymczasowych przepisów z dnia 26 stycznia 1920 r. o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków przez władze i urzędy państwowe" otrzymuje brzmienie następujące:

Odbiór każdej wpłaconej kwoty Kasa Skarbowa potwierdza (kwituje) albo przez wydanie kwitu kasowego, sporządzonego na specjalnym blankiecie według wzoru № 6 instrukcji dla kas skarbowych), albo przez pisemne potwierdzenie odbioru, umieszczone na nakazie płatniczym lub na innym dokumencie, przyczem ten ostatni sposób kwitowania może być stosowany w poszczególnych kasach lub dla poszczególnych rodzajów wpłat jedynie za zgodą Ministerstwa Skarbu i Najwyższej Izby Kontroli. Tak kwit kasowy jako też potwierdzenie odbioru mają być opatrzone podpisami dwu urzędników (rachmistrza i kasjera), oraz pieczęcią Kasy.

O wpłatach Kasa zawiadamia ten urząd, do którego należy administrowanie daną grupą przychodów państwowych, za pomocą specjalnych zawiadomień lub wykazów. Zawiadomienia i wykazy, względnie kwity, stanowią dla właściwych urzędów podstawę do prowadzenia kontroli przychodów.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
w z. *Weinfeld*

(„Monitor Polski" № 194 z dnia 27.VIII.1921 r.)

OKÓLNIK № 334

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

zwolnienia ze służby państwowej gońców poniżej lat piętnastu, oraz sposobu zawierania umów służbowych z pracownikami niepełno letnimi.

W myśl ustępu 4 art. 103 konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. U. № 44 p. 267) praca zarobkowa dzieci niżej lat piętnastu jest zakazana. Z uwagi na to, że Rząd Centralny M-stwa Rolnictwa i D. P. oraz urzędy Ministerstwu podległe zatrudniają u siebie pracowników młodocianych, bądź jako gońców, bądź też w innym jakimkolwiek charakterze — proszę Panów o niezwłoczne wydanie zarządzeń, aby tych funkcjonarjuszów państwowych, których stałe zatrudnienie jest konstytucyjnie zabronione, zwolniono ze służby w ciągu bieżącego roku kalendarzowego (t. j. do końca grudnia 1921 r.) za uprzedniem wypowiedzeniem stosunku służbowego w terminie oznaczonym w umowie.

Nadto zwracam uwagę, że w wypadkach przyjmowania do służby pracowników niepełnoletnich, t. j. takich, którzy ukończyli już piętnaście lat życia, ale nie osiągnęli jeszcze pełnoletności, prawem cywilnem w poszczególnych dzielnicach Polski przewidzianej, umów służbowych nie należy zawierać bezpośrednio z nimi, lecz z ich prawnymi opiekunami.

Proszę Panów o zawiadomienie Ministerstwa w czasie właściwym o wykonaniu niniejszego okólnika, oraz podanie nazwisk zwolnionych w myśl niniejszego okólnika funkcjonarjuszów państwowych.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. (—) *Ubysz*

OKÓLNIK № 335

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogrodzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

przyznania dodatku za wysługę lat w pełnych markach z zaokrągleniem fenigów do marki w górę.

Stosownie do okólnika Ministerswa Skarbu komikuję Panom, że przy obliczaniu należnego funkcjonarjuszom państwowym dodatku za wysługę lat i za studja wyższe należy, w analogicznym zastosowaniu przepisu ostat-

niego ustępu art. 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5 sierpnia 1921 r. (Dz Ust. R. P. № 77 poz. 521), ułamki marek zaokrąglać w górę do pełnej marki.

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 336

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, oraz Inspektora Kancelarji Głównej

w przedmiocie

trybu podpisywania pism wychodzących z Ministerstwa.

Rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie organizacji i zasad urzędowania Ministerstw (Monitor Polski z 1920 r. № 251) normuje między innemi tryb podpisywania korespondencji wychodzącej z Ministerstw.

Wobec tego, że nadal zauważyć się dają fakty podpisywania pism wychodzących z M. R. i D. P. w sposób, nie odpowiadający wskazówkom podanym w wyżej cytowanem rozporządzeniu Rady Ministrów — przypominam Panom odnośne przepisy tego rozporządzenia i polecam ścisłe przestrzeganie zawartych w pp. 5, 6, 9 i 10 zasad, a mianowicie:

p. 6. „Aprobacie Ministra podlegają sprawy następujące:

a) projekty ustaw, oraz rozporządzenia wykonawcze, okólniki i instrukcje do nich,
b) sprawy, odnoszące się do Sejmu, Naczelnika Państwa, Prezydenta i Rady Ministrów, oraz do Ministrów osobiście,
c) sprawy organizacyjne Ministerstwa i urzędów podległych,
d) nominacje urzędników w Ministerstwie i urzędach podległych,
e) wszystkie te sprawy, które poza powyższemi Minister zarezerwuje dla siebie.

p. 9. Dyrektor Departamentu . . . . ma prawo ostatecznej aprobaty spraw, załatwianych przez podległe mu Wydziały, z wyjątkiem spraw zarezerwowanych dla Ministra; przy podpisie Dyrektor oznacza swoje stanowisko służbowe.

p. 10. Naczelnik Wydziału . . . . ma prawo podpisywania korespondencji bieżącej, mającej charakter informacyjny, nie przesądzającej merytorycznie załatwienia; przy podpisie Naczelnik oznacza swoje stanowisko służbowe.

p 5 Decyzje osób zastępujących Ministra w zakresie przez niego wyznaczonym wydawane są z zaznaczeniem ich zastępczego charakteru i podpisywane w następujący sposób: pod wyrazami „za Ministra" podpis osoby do tego upoważnionej i oznaczenie jej stanowiska służbowego".

Wobec powyższego niniejszem uchylam przepisy okólnika mego № 133 w przedmiocie podpisywania pism, wychodzących z Zarządu Centralnego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, wydanego w dn. 17 maja 1920 r. (Dz. Urz. M. R. i D. P. z r. 1920 № 6 str. 283).

Warszawa, dnia 26 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 337

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

przyznania pierwszeństwa zdemobilizowanym żołnierzom przy obsadzaniu stanowisk w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Ze względu na ciężkie położenie pozostających bez pracy licznych rzesz zdemobilizowanych żołnierzy, Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 12 lipca 1921 r. powzięła uchwałę, aby na posady państwowe w pierwszym rzędzie przyjmowano zdemobilizowanych żołnierzy.

Komunikując o tem, polecam Panom przy obsadzie właściwej kategorji posad lub przyjmowaniu pracowników dziennych (akordentów) do robót leśnych, tartacznych i rolnych, oraz w Zarządzie Stadnin Państwowych zasadnicze pierwszeństwo przyznawać zdemobilizowanym, choćby niezupełnie wykwalifikowanym, byle tylko dawali rękojmię, że w niedługim czasie odpowiedzą wymogom danego zajęcia.

Wszystkie podległe Ministerstwu urzędy winny co miesiąc sporządzać według stanu ostatniego dnia każdego miesiąca wykazy zdemobilizowanych żołnierzy, zatrudnionych w danym urzędzie, i nadsyłać je wraz z odnotowaniem, jakie czynności pracownicy ci pełnią, do Ministerstwa Rolnictwa i D. P. (Wydział Osobowy).

Wykazy zdemobilizowanych, zatrudnionych w Zarządzie Centralnym Ministerstwa Rolnictwa i D. P., sporządzać będzie Wydział Osobowy, który na podstawie wykazów, nadsyłanych przez poszczególne urzędy, sporządzi również co miesiąc jeden wykaz ogólny zdemobilizowanych, pracujących w Ministerstwie Rolnictwa i D. P., i prześle go do Wydziału Prezydjalnego celem ogłoszenia w prasie.

Warszawa, dn. 30 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwbwych:
w z. *Z. Chmielewski*

OKÓLNIK № 338

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

obliczenia dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej dla funkcjonarjuszów państwowych za miesiąc czerwiec i lipiec r. b.

Na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 66 poz. 421), począwszy od dnia 1 czerwca 1921 r.

mnożnik dodatku drożyźnianego dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych podwyższony został w miejscowościach

	I klasy	z 525	na	580
„	II „	472,50	„	525
„	III „	420	„	470
„	IV „	367,50	„	400
„	V „	315	„	330

Jednocześnie mocą powołanego Rozporządzenia uchylone zostało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 29 poz. 165).

Wyniki, otrzymane z pomnożenia procentów płacy zasadniczej, czyli mnożnych, ustalonych w ustawie z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429), przez powyżej wymienione mnożniki przedstawione są w tabeli, ogłoszonej w załączniku do powołanego rozporządzenia Rady Ministrów (Dz. Ust. R. P. № 66 z 1921 r.).

Przyznany przez rozporządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 15 kwietnia 1921 r. L. 7168 na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1921 r. urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym, zatrudnionym stale w W a r s z a w i e i Ł o d z i, d o d a t e k w y r ó w n a w c z y w wysokości 1/5 przypadającego dodatku drożyźnianego należy od dnia 1 czerwca 1921 r. wypłacać według podwyższonej stopy.

O ile wypłata uzupełnienia dodatku drożyźnianego i dodatku wyrównawczego dotychczas nie została uskuteczniona, proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich w tej sprawie zarządzeń wykonawczych.

Przepisy niniejszego okólnika mają być stosowane przy wypłacie uposażenia za m-ce czerwiec i lipiec.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 339

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji Ministerstwa, Wojewodów i Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

odbierania legitymacyj służbowych.

Zdarzają się wypadki, że zwolnieni ze służby państwowej funkcjonarjusze posiadają nadal legitymacje urzędowe.

Aby na przyszłość uniknąć tego, zarządzam bezwzględne odbieranie legitymacyj urzędowych przed zwolnieniem urzędników. Nieodebrane zaś

dotąd legitymacje od urzędników zwolnionych zechcą Panowie ściągnąć za pośrednictwem władz I instancji.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1921 roku.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu:
Ubysz

OKÓLNIK № 340

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Państwowego Instytutu Torfowego, Zarządu Stadnin Państwowych, Kierownika Państwowego Laboratorjum Weterynaryjnego, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Warszawie, Lwowie, Radomiu, Siedlcach, Białowieży i Łucku

w przedmiocie

sposobu obliczania dodatku reprezentacyjnego i dodatku za kierownictwo dla urzędników państwowych.

Stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 czerwca 1921 r. o dodatkach reprezentacyjnych i dodatkach za kierownictwo dla urzędników państwowych (Dz. Ust. № 62 poz. 385), wysokość tych dodatków, ustalona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 4 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 97 poz. 638), zmieniać się będzie odtąd w stosunku, w jakim pozostaje każdorazowy mnożnik dodatku drożyźnianego dla miejscowości klasy pierwszej do mnożnika 150.

Przy obowiązującym zatem w miesiącach czerwcu i lipcu r. b. dla miejscowości I-szej klasy mnożniku 580—dodatek funkcyjny za kierownictwo w ciągu wymienionych miesięcy, zgodnie z okólnikiem M-stwa Skarbu z dn. 20.VII L. 13371/D. B. wynosić będzie:

1.	Dla stanowiska kierowniczego zaliczonego do II lub III stopnia służbowego	11,598.—	mk.
2.	Dla stan. kierow. zaliczonego do IV stopnia służb. .	7,732.—	„
3.	„ „ „ „ „ V „ „ . .	3,866.—	„
4.	„ „ „ „ „ VI i VII „ „ . .	2,319.60	„

Kwoty powyższe należy wypłacić za miesiąc czerwiec i lipiec tym urzędnikom, którym przyznano już dodatek za kierownictwo, bezzwłocznie po potrąceniu kwot, wypłaconych już z tego tytułu na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 4 października 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 97 poz. 638).

Wydatek z tem połączony należy zarachować na § 2 poz. 1 budżetu na r. 1921 (dodatki reprezentacyjne i za kierownictwo).

Spis stanowisk administracyjnych w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, do których przyznane być mają dodatki za kierownictwo, podany został w okólniku № 309 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1921 r. № 13).

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 30 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 341

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji Głównej, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wyjaśnienia art. 5 Ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. Ust. Rz. P. № 65 poz. 429).

Stosownie do wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu komunikuję Panom, że uposażenie funkcjonarjusza państwowego, komunalnego, tudzież wynagrodzenie pracownika instytucji prywatnej, jako uwzględniające z natury rzeczy minimum egzystencji, należy uważać za zarobek, wystarczający na utrzymanie w rozumieniu postanowienia art. 5, ustęp 6 ustawy z dnia 13 VII 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 65 poz. 429)

Osób, pobierających tego rodzaju uposażenie, nie można zatem uwzględniać przy zaliczeniu ojca lub matki do wyższej grupy rodzinnej przy wymiarze dodatku drożyźnianego.

Proszę Panów o podanie treści niniejszego okólnika do wiadomości podwładnego Panom personelu.

Warszawa, dn. 30 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 342

do pp. Wojewodów: Białostockiego, Nowogródzkiego, Poleskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

zatwierdzania statutów spółdzielczych stowarzyszeń rolniczych.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych wyjaśnia, że do czasu rozciągnięcia mocy obowiązującej Ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach (Dz. Ust. R. P. № 111 poz. 733) na kresy wschodnie wszelkie nowopowstające na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego spółdzielcze stowarzyszenia rolnicze, jak np. rolniczo-handlowe, mleczarskie, zbożowe, jajczarskie i t. p., mające na celu podniesienie gospodarstw swych członków za pomocą zakupu, zbytu lub przeróbki artykułów i płodów rolniczych, tworzyć się mogą oraz działać tylko na zasadzie statutów, zatwierdzonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Przedstawiane do zatwierdzenia projekty statutów winny odpowiadać przepisom obowiązującego na tych terenach dotychczas statutu normalnego dla stowarzyszeń rolniczych, zatwierdzonego przez b. rosyjskiego Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w dn. 30 czerwca 1897 r. i ogłoszonego w ros. Zbiorze praw i rozporządzeń rządu z dn. 16 września 1897 r. № 97 poz 1286.

Odchylenia od pomienionego statutu normalnego sa dopuszczalne, nie mogą one jednak pozostawać w sprzeczności z zasadniczemi przepisami ustawy z dn. 29 października 1920 r. o spółdzielniach, z chwilą bowiem rozciągnięcia na kresy wschodnie powołanej ustawy statut normalny przestanie obowiązywać.

W celu uzyskania legalizacji projektów statutów, odpowiadających powyżej przytoczonym zasadom, założyciele winni zwracać się do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych za pośrednictwem pp. starostów z podaniami, do których, w myśl Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dn. 30 maja 1919 r. i z dn. 28 sierpnia 1920 r. (Monit. Pol. № 120 z 1919 r. i № 272 z 1920 r.) należy dołączyć 4 egzemplarze projektu statutu i kwit kasy skarbowej na dowód uiszczenia na rachunek Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych mk. 50 tytułem opłaty za ogłoszenie o zatwierdzeniu statutu stowarzyszenia w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych". Podanie i 2 egzemplarze projektu statutu winny być podpisane co najmniej przez 10 założycieli, których podpisy winny być uwierzytelnione przez miejscową władzę administracyjną, sądową lub rejenta. W podaniu należy wymienić osobę, upoważnioną przez założycieli do porozumiewania się z władzami w sprawach, związanych z zatwierdzeniem statutu, jej zajęcie i dokładny adres.

PP. starostowie, po zbadaniu podania ze strony formalnej, winni przesłać je niezwłocznie, za pośrednictwem urzędu wojewódzkiego, do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Zatwierdzone statuty, bądź też zawiadomienia o ich niezatwierdzeniu Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych będzie przesyłać do urzędów wojewódzkich dla doręczenia przez pp. starostów osobom w podaniach wymienionym.

Proszę Panów o podanie treści niniejszego okólnika pp. starostom do wiadomości i stosowania.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Rolnictwa:
S. Leśniowski.

OKÓLNIK № 343

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji Głównej, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Kierowników wszytkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

ścisłego stosowania przepisów o podziale miejscowości na klasy dla oznaczenia dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

W związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1921 r. (Dz. Ust. № 37 poz. 224) w sprawie zmiany tabeli podziału miejscowości Rzeczypospolitej na klasy dla oznaczenia dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych zwracam uwagę Panów, że dodatek drożyźniany w poszczególnych miejscowościach ma być wymierzany ściśle i wyłącznie według rozporządzeń, wydawanych przez Radę Ministrów, a ogłoszonych w Dzienniku Ustaw.

Wszelkie samowolne zarządzenia w tej mierze, o ile takie gdziekolwiek wydane zostały, muszą być bezzwłocznie cofnięte, a uskutecznione ewentualnie nadpłaty winny być bezwarunkowo zwrócone Skarbowi Państwa pod osobistą odpowiedzialnością kierowników władz, które tego rodzaju zarządzenia wydały.

O powyższem zechcą Panowie zawiadomić organy podwładne.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Ogólnego:
Ubysz

OKÓLNIK № 344

do pp. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego, Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

obliczenia dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej dla funkcjonarjuszów państwowych za miesiąc sierpień r. b. tudzież wypłacenia za ten miesiąc funkcjonarjuszom państwowym jednorazowego bezzwrotnego zasiłku.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1921 r., podanej w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 8 sierpnia 1921 r. № 14357 D. B.— mnożnik dodatku drożyźnianego dla wszystkich funkcjonarjuszów państwowych podwyższony został na miesiąc sierpień r. b.:

w miejscowościach	I klasy	z	580	na	700
„	II klasy	„	525	„	630
„	III klasy	„	470	„	570
„	IV klasy	„	400	„	500
„	V klasy	„	330	„	430

Mocą powołanej uchwały uchylone zostały postanowienia, zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 66 poz. 421); dołączona do wymienionego rozporządzenia tabela dodatków drożyźnianych (Dz. Ust. R. P. № 66 z 1921 r.) również nie odpowiada już wysokości dodatków drożyźnianych, ustalonych na miesiąc sierpień. Wobec tego Wydziały Rachunkowo-Gospodarcze urzędów wojewódzkich oraz Wydziały Rachuby urzędów Ministerstwu podległych same obliczą sumy dodatków drożyźnianych, przysługujące funkcjonarjuszom państwowym za miesiąc sierpień r. b., mnożąc procenty płacy zasadniczej, ustalone w ustawie z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszow państwowych (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 428) przez podane w niniejszym okólniku mnożniki.

W stosunku do podanej w niniejszym okólniku podwyższonej stopy mnożnika obliczone również być winny w m-cu sierpniu dodatki reprezentacyjne i dodatki funkcyjne za kierownictwo oraz dodatek wyrównawczy dla funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w Warszawie i Łodzi. Sposób obliczania dodatku reprezentacyjnego i dodatku za kierownictwo ustalony został w Rozporządzeniu Rady Ministrów w tym przedmiocie z dnia 30 czerwca 1921 roku (Dz. Ust. R. P. № 62 poz. 385), podanem do wiadomości Panów w okólniku M. R. i D. P. № 340.

Dodatek wyrównawczy dla funkcjonarjuszów państwowych, zatrudnionych w Warszawie i Łodzi, mocą powołanej na wstępie uchwały Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia r. b. wynosić bedzie od dnia 1 sierpnia r. b. nie 1/5 lecz 1/6 przypadającego dla tych miast dodatku drożyźnianego (właściwego dodatku drożyźnianego i dodatku na rodzinę).

Jednocześnie mocą tejże uchwały Rady Ministrów przyznany został funkcjonarjuszom państwowym na m-c sierpień jednorazowy bezzwrotny zasiłek w kwotach analogicznych z zasiłkiem, wypłaconym funkcjonarjuszom państwowym w m-cu lipcu, a podanych w okólniku № 323 (Dz. Urz. M. R. i D. P. 1921 r. № 16).

Upoważnieni do otrzymania tego zasiłku są:

1. wszyscy funkcjonarjusze państwowi, pozostający na służbie przynajmniej od dnia 1 lipca 1921 r. i pobierający uposażenie w myśl postanowień ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 65 poz. 429);
2. ci pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie odpowiada ściśle uposażeniu urzędników lub niższych funkcjonarjuszów państwowych pewnego stopnia służbowego (stopnia płacy);
3. na obszarze województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego — zatrudnieni w służbie państwowej przynajmniej od dnia 1 stycznia 1921 r. djetarjusze, tudzież pomocnice i pomocnicy kancelaryjni, przyjęci na zasadzie postanowień § 73 rozporządzenia b. austr. wszystkich Ministerstw z dnia 25 stycznia 1914 r. (Dz. Ust. P. № 21) w kwotach, ustalonych dla funkcjonarjuszów XII i XI stopnia służbowego, oraz pomocnicy woźnych, przyjęci na czas nieograniczony ze stałem wynagrodzeniem miesięcznem, według norm, przypadających dla funkcjonarjuszów niższych, stosownie do pobieranej przez nich płacy zasadniczej;
4. młodociani pracownicy poniżej lat 18 tu, należący do kategorji niższych funkcjonarjuszów państwowych — w rozmiarze połowy stawki, ustalonej dla funkcjonarjuszów tej kategorji, pobierających uposażenie 1-go i 2-go stopnia płacy.

Wyłączeni są natomiast od tego zasiłku pracownicy kontraktowi, przyjęci na czas w umowie zgóry oznaczony, a nadto ci, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia urzędnika lub funkcjonarjusza spełniającego analogiczne lub podobne funkcje; pracownicy sezonowi i czasowi, oraz ci wszyscy pracownicy, których powiadomiono do dnia 15 sierpnia 1921 r. o rozwiązaniu z nimi stosunku służbowego, wreszcie z pośród odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym funkcjonarjusze samotni.

Wydatek, spowodowany w myśl wskazań niniejszego okólnika wypłatą powyższego dodatku drożyźnianego oraz jednorazowego bezzwrotnego zasiłku należy odnieść w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i D. P. na pozycję dodatków drożyźnianych.

Sumy, wypłacone tytułem jednorazowego zasiłku pracownikom Ministerstwa Rolnictwa i D. P., zakomunikują mi Panowie w terminie do 1 października 1921 r., celem sporządzenia odpowiedniego wykazu dla Ministerstwa Skarbu.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 31 sierpnia 1921 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w z. *Ubysz*

Dyrektor Departamentu Ogólnego:

w z. *A. Ludwikiewicz*

RUCH SŁUŻBOWY.

Na zasadzie art. 10 Tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych zostali przez **Ministra Rolnictwa i Dobr Państwowych zamianowani:**

a) w Zarządzie Centralnym:

p. o. kancelisty Jan Przyłuski — st. kancelistą w Kanc. Główn. Dep. Ogóln. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. mł. kancelistki Stanisława Gadomska — kancelistką w Kanc. Głów. Dep. Ogóln. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. intendenta Tadeusz Kontecki — intendentem w Kanc. Główn. Dep. Ogóln. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

kancelistka Walerja Małczyńska — st. kancelistką w Kanc. Główn. Dep. Ogóln. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. st. technika meljoracyjnego Józef Gelbtuch—st. technikiem meljoracyjnym W-łu Melj. Roln. Dep. Rolnictwa od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. kancelistki Marja Szczerbińska — kancelistką w Wydz. Wyd. Depart. Ogóln. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

st kancelistka Stanisława Rymaszewska — sekretarką Dep. Weter. od dn. 1 czerwca 1921 r.;

st. kancelistka Stefanja Świerczewska — kancelistką w Wydz. Hodowli koni Dep. Rolnictwa od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. st. kancelistki Anna Scheitz—st. kancelistką w Wydz. Melj. Roln. Dep. Rolnictwa od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. pom. referenta Michał Banaszkiewicz—referentem w Wydz. Wytw. Rośl. Depart. Rolnictwa od dn. 1 lipca 1021 r.;

p. o. sekretarki Zofja Oraczewska — pomocnicą referenta w Wydz. Wytw. Rośl. Dep. Rolnictwa od dn. 1 lipca 1921 r.;

p. o. referenta Hilary Dębicki — referentem w Wydz. Pom. Roln. Depart. Rolnictwa od dn. 1 lipca 1921 r.,

p. o. referenta Zygmunt Ciszewski — referentem w Wydz. Maj. Państw. Dep. Rolnictwa od dn. 1 lipca 1921 r.;

p. o. referenta Konstanty Mojseowicz — referentem w Wydz Chor. zakaźn. Depart. Weterynarji od dn. 1 lipca 1921 r.;

p. o. sekretarki Marja Jewniewiczówna — sekretarką w Wydz. Hodowli Zwierz. Depar. Rolnictwa od dn. 1 lipca 1921 r.:

p. o. pom. referenta Bronisław Frantsek — referentem w Wydz. Og. Depart. Leśnictwa od dn. 1 czerwca 1921 r.;

p. o. referenta Stanisław Glass—referentem w Wydz. Hodowli Zwierz. Dep. Rolnictwa od dn. 1 czerwca 1921 r.;

radca ministerjalny Józef Sturm — naczelnikiem Wydziału Pom. Roln. Dep. Rolnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;

p. o. naczelnika Jan Szmakfefer — naczelnikiem Wydz. Budżetowo-Rachunkowego Dep. Ogoln. od dn. 1 sierpnia 1921 r.;

p. o. technika meljoracyjnego Leon Gajecki — technikiem meljoracyjnym w Wydz. Mel. Rol. Dep. Roln. od 1 sierpnia 1921 r.;

st. referent z Ministerstwa Aprowizacji Maksymiljan Zdanowicz — st. referentem w W-le Prez. Depart. Ogóln. od 20 lipca 1921 r.

p. o. technika meljoracyjnego Tadeusz Więckiewicz—st. technikiem w W-le Melj. Rol. Dep. Roln. od dn. 1 sierpnia 1921 r.;

p. o. kancelistki Regina Krupówna — st. kancelistką w Kanc. Główn. Dep. Ogól. od dn. 1 sierpnia 1921 r.;

p. o. referenta Stanisław Grek — referentem w Wydz. Adm. Lasów Państw. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;

p. o. st. referenta Konstanty Wigura — st. referentem w Wydz. Urz. Lasów Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. referenta Daniel Lilpop — st. referentem w Wydz. Adm. Las. Państw. Dep. Leśnictwa od 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. referenta Ignacy Ostrowski — st. referentem w Wydz. Adm. Las. Państw. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. referenta Kazimierz Chorzewski — st. referentem w Wydz. Kontroli Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. referenta Michał Wacław Tadrzyński — referentem w Wydz. Pom. Roln. Dep. Rolnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. referenta Karol Gramlewicz — st. referentem w Wydz. Urz. Las. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. referenta Kazimierz Bielański — st. referentem w Wydz. Ogól. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. pomocnika roferenta Edward Moll — referentem w Wydz. Og. Depart. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. referenta Franciszek Łagosz — referentem w Wydz. Adm. Las. Państw. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. referenta Włodzimierz Leszczyński — referentem w Wydz. Adm. Las. Pań. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.;
p. o. st. referenta Wacław Rossiński — st. referentem w Wydz. Urz. Las. Dep. Leśnictwa od dn. 1 sierpnia 1921 r.

b) w urzędach lokalnych:

djetarjusz i kierownik ruchu kolejki leśnej w Dolinie Ludwik Wlazło — pomocnikiem lasowym;
djetarjusz w Nahujowicach Józef Motak — pomocnikiem lasowym;
djetarjusz Józef Duffek — pomocnikiem lasowym w Nadwórnie;
djetarjusz Henryk Kaczkowski — pomocnikiem lasowym w Petrance;
djetarjusz Kazimierz Wodzicki — pomocnikiem lasowym w Michowej;
djetarjusz Otton Stenzel — pomocnikiem lasowym w Jabłonowie;
djetarjusz Andrzej Romankiewicz — pomocnikiem lasowym w Borehach;
djetarjusz Andrzej Germ — pomocnikiem lasowym w Dobromilu;
djetarjusz Adolf Gross — pomocnikiem lasowym w Kałuszu;
djetarjusz Aleksander Kowalski — pomocnikiem lasowym w Delatynie;
djetarjusz Jan Kaczorowski — pomocnikiem lasowym w Berehach;
p. o. powiatowego referenta rolniczego Szczęsny Mysłowicz — referentem rolniczym w Podgórzu;
p. o. powiatowego referenta rolniczego Stanisław Kwapniewski — powiatowym referentem rolniczym w Ropczycach;
p. o. powiatowego referenta rolniczego Franciszek Boczek — pow. referentem rolniczym w Gorlicach;
p. o. powiatowego referenta rolniczego Józef Bobak — referentem rolniczym w Krakowie;
p. o. powiatowego referenta rolniczego Karol Szerląg — pow. referentem rolniczym w Pilźnie;
p. o. asystenta leśnictwa Gustaw Pattek — asystentem leśnictwa w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
p. o. pomocnika kancelaryjnego Tadeusz Taborski — pomocnikiem lasowym w nadleśnictwie Kosowie;

pomocnik kancelaryjny Tadeusz Groszek — pomocnikiem lasowym w nadleśnictwie w Osławach;
pomocnik kancelaryjny Piotr Wiśniowski — pomocnikiem lasowym w nadleśnictwie w Jabłonicy;
p. o. oficjała rachuby Mieczysława Stroner—oficjałem rachuby w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
kancelistka Julja Schultis — st. kancelistką w Zarządzie Okręgowym lasów Państwowych we Lwowie;
oficjantka kancelaryjna Marja Lucynówna — kancelistką w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
kancelistka Felicja Tyszkowska—st kancelistką w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
oficjant kancelar. Marjan Zbrożek — kancelistą w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
oficjantka kancelaryjna Jadwiga Nowotna — kancelistką w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
oficjantka kancelaryjna Helena Szydłowska—kancelistką w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
leśniczy Ludwik Thurnschmidt — sekretarzem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
p. o. inspektora rolnictwa Wincenty Turowski — inspektorem rolnictwa w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach;
p. o. inspektora lasów w Zarządzie Lasów Państwowych w Radomiu Józef Potocki—okręgowym inspektorem lasów w tymże Zarządzie;
pomocnik referenta Adolf Woliński — zastępcą naczelnika rachuby w Zarządzie Stadnin Państwowych;
p. o. lekarza weterynaryjnego Tadeusz Korbel — lekarzem weterynaryjnym i zastępcą kierownika Depot Ogierów Państwowych w Krakowie;
p. o. referenta Tomasz Głodowski — referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych w Warszawie;
asystent leśnictwa p. o. lustratora lasów w państwowym przymusowym Zarządzie dóbr Fryderyka Habsburga w Cieszynie Franciszek Świątkowski—awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia nadal obowiązków w tymże Zarządzie.
zarządca lasów i dóbr państwowych Artur Groetschel—awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Rachiń;
zarządca lasów i dóbr państwowych Michał Biliński — awansowany do VIII go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Osławy;
zarządca lasów i dóbr panstwowych Juljusz Borzecki — awansowany do VIII-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Hryniewa;
asystent leśnictwa p. o. nadleśniczego Roman Jurkiewicz — awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Rafajłowa;
zarządca lasów i dóbr państwowych Jakób Teodor Jakubowicz—awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Peczyniżyn-Młodiatyn;
zarządca lasów i dóbr państwowych Józef Karol Wójcicki — awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie w Nahujowice;

zarządca lasów i dóbr państwowych Kazimierz Steusing—awansowany do VIII-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Mikuliczyn;
asystent leśnictwa Eugenjusz Folwarkow — awansowany do IX-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków pomocnika referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
asystent leśnictwa Gustaw Pattek — awansowany do IX go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków referenta w Zarządzie Okregowym Lasów Państwowych we Lwowie;
asystent leśnictwa Eustachy Bobikiewicz — awansowany do IX-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków pomocnika referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Artur Chwalibogowski — nadleśniczym w nadleśnictwie Jabłonów;
lustrator lasów państwowych Edward Lisowski—nadleśniczym w nadleśnictwie Kuty;
lustrator lasów państwowych Ferdynand Jaworski — nadleśniczym w nadleśnictwie, Strzawa;
lustrator lasów państwowych p. o. kierownika państwowego Zarządu lasów Fryderyka Habsburga — Jan Karas — nadleśniczym w obrębie Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych we Lwowie z poleceniem pełnienia nadal obowiązków kierownika w Państwowym Zarządzie Lasów Państwowych Fryderyka Habsburga w Cieszynie;
zarządca lasów i dóbr państwowych p. o. lustratora lasów w państwowym Zarządzie lasów Fryderyka Habsburga—Zygmunt Adamski—nadleśniczym w obrębie Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych we Lwowie z poleceniem nadal pełnienia obowiązków w Zarządzie Lasów Fryderyka Habsburga w Komorze Cieszyńskiej;
lustrator lasów Tadeusz Tomaszewski—nadleśniczym w nadleśnictwie Polanica;
lustrator lasów państwowych Paweł Kucik — nadleśniczym w nadleśnictwie Dobrochostów;
lustrator lasów państwowych Józef Szmyd—inspektorem lasów państwowychw w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych, we Lwowie;
radca leśnictwa Włodzimierz Karatnicki—st. referentem z poleceniem pełnienia obowiązków inspektora lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
lustrator lasów państwowych Franciszek Bedrnik—referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
lustrator lasów państwowych Jan Łonicki — referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
dyrektor urzędów pomocniczych we Lwowie Wiktor Huber — naczelnikiem kancelarji w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
zarządca lasów i dóbr państwowych we Lwowie Wsiewołod Lewicki—pomocnikiem referenta w tymże Zarządzie;
zarządca lasów i dóbr państwowych we Lwowie Kazimierz Popiel—pomocnikiem referenta w tymże Zarządzie;
adjunkt kancelaryjny Henryk Trombars — pomocnikiem naczelnika kancelarji w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
zarządca lasów i dóbr państwowych Zygmunt Podstawek — awansowany do VIII go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Jabłonica;
radca leśnictwa Jan Staszkiewicz — inspektorem lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;

radca leśnictwa Witold Roszkowski—inspektorem lasów państwowych w Zarządzie okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
sekretarz administracyjny Edward Karol Reiss—referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie,
radca leśnictwa Jan Rutkowski — inspektorem lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
geometra Władysław Skrzyszowski—geometrą leśnym w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
zarządca lasów i dóbr państwowych Tadeusz Zenneg — pomocnikiem referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Karol Dreifur—inspektorem budownictwa w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
zarządca lasów i dóbr państwowych Władysław Duffek—pomocnikiem referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
zarządca lasów państwowych Walenty Tomaszewski — pomocnikiem referenta w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Stanisław Golczewski—inspektorem lasów państwowych w Zarządzie okręgowym Lasów Pańswowych we Lwowie;
zarządca lasów i dóbr państwowych Stanisław Wimmer—awansowany do VIII go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Michowa;
zarządca lasów i dóbr państwowych Ernest Till—awansowany do VIII-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Jesień;
zarządca lasów i dóbr państwowych Jan Teodorowicz — awansowany do VIII-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Pasieczno;
zarządca lasów i dóbr państwowych Djonizy Buraczyński — awansowany do VIII go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Szeszory;
zarządca lasów i dóbr państwowych Franciszek Kolb — awansowany do VIII-go stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Dora;
zarządca lasów i dóbr państwowych Zygmunt Wasilewicz — awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Suchodół;
zarządca lasów i dóbr państwowych Antoni Czarnecki—awansowany do VIII stopnia służbowego z poleceniem pełnienia obowiązków nadleśniczego w nadleśnictwie Damienice;
adjunkt kancelaryjny Zygfryd Buczyc-Turzański — pomocnikiem naczelnika kancelarji w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Hieronim Hlebowicki — starszym referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
starszy radca leśnictwa Jan Ladenberger — inspektorem urządzenia lasów w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
starszy radca leśnictwa Stanisław Kumor — inspektorem lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
starszy radca leśnictwa Jan Schwarz—inspektorem lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
starszy radca leśnictwa p. o. kierownika państwowego Zarządu dóbr arcyksięcia Karola Stefana w Żywcu Antoni Sym—inspektorem lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie z poleceniem pełnienia nadal obowiązków kierownika w Żywcu;

radca leśnictwa Dr. Władysław Burzyński—referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca dworu Artur Muller — naczelnikiem Oddz. prawno-administr. w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca administracyjny Wiktor Geyer — starszym referentem prawnym w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
starszy radca administracyjny Jan Boży Falkowski — starszym referentem prawnym w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Witold Mach — referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych we Lwowie;
radca leśnictwa Antoni Jaworski — nadleśniczym w nadleśnictwie Stary Sącz;
lustrator lasów państwowych Stanisław Schindler — nadleśniczym w nadleśnictwie Bolechów;
radca leśnictwa Zygmunt Skalecki — nadjeśniczym w nadleśnictwie Dobromil;
radca leśnictwa Franciszek Borek — nadleśniczym w nadleśnictwie Grobla;
radca leśnictwa Józef Lisowski — nadlesniczym w nadleśnictwie Delatyn;
lustrator lasów państwowych Michał Witowski—nadleśniczym w nadleśnictwie Muszyna;
lustrator lasów państwowych Eugenjusz Kocowski — nadleśniczym w nadleśnictwie Lisowice;
radca leśnictwa Józef Owsiak—nadleśniczym w nadleśnictwie Nadwórna;
radca leśnictwa Wojciech Kurnik — nadleśniczym w nadleśnictwie Wistowa;
lustrator lasów państwowych Ludwik Then — nadleśniczym w nadleśnictwie Niepołomice;
lustrator lasów państwowych Kazimierz Geppert — nadleśniczym w nadleśnictwie Berchy;
lustrator lasów państwowych Wiktor Kosterkiewicz — nadleśniczym w nadleśnictwie Mizuń;
lustrator lasów państwowych Mieczysław Drzymuchowski — nadleśniczym w nadleśnictwie Śnietnica;
lustrator lasów państwowych Karol Hasko — nadleśniczym w nadleśnictwie Szeparowce;
radca leśnictwa Stefan Cipser — nadleśniczym w nadleśnictwie Drohobycz;
lustrator lasów państwowych Aleksy Kotys — nadleśniczym w nadleśnictwie Niebyłów;
lustrator lasów państwowych Mieczysław Szarek — nadleśniczym w nadleśnictwie Tustanowice;
lustrator lasów państwowych Stanisław Grotowski — nadleśniczym w nadleśnictwie Petranka;
lustrator lasów państwowych Zdzisław Romanowski — nadleśniczym w nadleśnictwie Worochta,
lustrator lasów państwowych Stanisław Wójcik — nadleśniczym w nadleśnictwie Turza Wielka;
p. o. inspektora ogrodnictwa Adam Bujalski — inspektorem ogrodnictwa w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji Województwa Lubelskiego;
p. o. kancelisty Fryderyk Ganss — sekretarzem w Depot Ogierów Państwowych w Krakowie;

p. o. felczera weterynaryjnego Juljusz Rychter — felczerem weterynaryjnym w Depot Ogierów państwowych w Krakowie;
p. o. referenta Lucjan Szarras — starszym referentem w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych w Siedlcach;
p. o. inspektora lasów państwowych Leopold Jankowski — inspektorem lasów w Inspekcji Leśnej Miechowskiej w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych w Radomiu;
p. o. inspektora lasów państwowych w Zarządzie Okręgowym Lasów Państwowych w Warszawie Michał Tittenbrun — inspektorem lasów w Inspekcji Płockiej;
p. o. kierownika kancelarji Wojciech Maciejewski — kierownikiem kancelarji w Państwowych Instytucie Meteorogicznym.

Przeniesieni:

referent rolniczy w starostwie w Pilznie Karol Szerląg do Starostwa w Sieradzu na takież stanowisko;
referent rolniczy w starostwie w Ropczycach Stanisław Kwapniewski — do starostwa w Białymstoku na takież stanowisko;
referent rolniczy w starostwie w Gorlicach Franciszek Boczek — do starostwa powiatu Szczuczyńskiego w Grajewie na takież stanowisko;
referent rolniczy w starostwie w Podgórzu Szczęsny Mysłowicz — do Wydziału Rolnictwa i Weterynarji Urzędu Wojewódzkiego w Krakowie;
referent rolniczy w starostwie Krakowskiem Józef Bobak — do Starostwa Kozienickiego na takież stanowisko.

Zwolnieni: a) w Zarządzie Centralnym;

st. referent Stanisław Antoniewski — od dnia 30 maja 1921 r.
radca ministerjalny Tadeusz Gödek — od dnia 1 lipca 1921 r.
kancelistka Jadwiga Godlewska — od dnia 1 czerwca 1921 r.
sekretarka Wanda Stetkiewiczówna — od dnia 1 września 1921 r.
st. kancelista Czesław Pióro — od dnia 22 lipca 1921 r.

WYDAWNICTWA MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

№ 1. STOSUNKI ROLNICZE KRÓLESTWA KONGRESOWEGO. Praca zbiorowa, opracowana pod ogólnym kierunkiem Podsekretarza Stanu, Stanisława Janickiego, redagowana przez d-ra Stefana Rosińskiego i Feliksa Ubysza. Stronic XLIII + 641. (Wyczerpane).

№ 2. Prof. Zdzisław Ludkiewicz. POLITYKA AGRARNA. Str. XII + 371. (Wyczerpane).

№ 3. Prof. I. Mikułowski-Pomorski. REFORMA AGRARNA W ROSJI w r. 1917. Str. 51. Cena Mk. 35.—

№ 4. Inż. K. Łubkowski. WYRÓB TORFU LANEGO SPOSOBEM DUŃSKIM. Z 9 ilustracjami. Str. 76. Cena Mk. 40.—

№ 5. NIEMIECKIE ZAMIERZENIA KOLONIZACYJNE W POLSCE R. 1919. Str. 180. Cena Mk. 90.—

№ 6. Prof. S. Moszczeński. POSZUKIWANIE CENNOŚCI GRUNTÓW I MAJĄTKÓW WIEJSKICH. Str. 350. Cena Mk. 150.—

№ 7. A. Rose. BILANS HANDLOWY ZIEM B. ZABORU PRUSKIEGO. Str. 697. Cena Mk. 300.—

№ 8. Prof. Karol Różycki. PROJEKT PAŃSTWOWEJ ORGANIZACJI HODOWLI BYDŁA. Cena Mk. 65.—

№ 9. D-r Ludwik Garbowski. OCENA NASION U NAS I ZAGRANICĄ. Str. 125. Cena Mk. 65.—

№ 10. INSTRUKCJA DLA STACJI METEOROLOGICZNYCH SIECI POLSKIEJ. Cena Mk. 300.—

№ 11. Prof. Inż. St. Biedrzycki. MASZYNY I NARZĘDZIA ROLNICZE W MNIEJSZEM GOSPODARSTWIE ROLNEM. Z 104 ilustracjami. Str. 127. Cena Mk. 70.—

№ 12. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ ŻEŃSKIEJ. Str. 68. Cena Mk. 120.—

№ 13. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ MĘSKIEJ. Str. 123. Cena Mk. 170.—

SKŁAD GŁÓWNY W „KSIĘGARNI ROLNICZEJ" WARSZAWA, UL. NOWY ŚWIAT 35.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 14954

Cena 70 mk.